

*В пошуках
довершеності*

мистецький доробок
стоматологічного факультету

Київ
2018

Вони такі різні – люди, що обрали справою свого життя медицину, та ще й в такій своєрідній її галузі, як стоматологія. Але жага творчості живе в кожному, лише реалізується по-різному: у когось – в роботі, в родині, а когось переповнює, випромінюється назовні, народжуючи нові світи – химерні і виструнчені, яскраві і туманні, радісні і сумні, але завжди – неповторні.

Вони такі різні...

Але ми спробували зібрати їх під одним дахом, під однією обкладинкою цієї збірки – від юних і нестримних, що ще не переступили поріг двадцятиліття, і до незабутніх образів тих, хто вже споглядає на нас із Вічності. Тіх, кого об'єднали стоматологічний факультет, відданість медицині і прагнення творити – в пошуках себе.

В пошуках довершеності.

Марія Рей

студентка першого курсу медичного коледжу
Національного медичного університету
імені О.О. Богомольця

*С раннего детства
поняла, что у меня
бешеная тяга к
рисованию. Не могу
сказать, что меня
что-то вдохновляет,
рисую спонтанно...*

Валерія Бурсова

студентка 3 курсу
стоматологічного факультету
НМУ імені О.О. Богомольця

Як і багато моїх співвітчизників, я дуже вболіваю за долю нашої країни. Свої відчуття та переживання я зазвичай висловлюю в музиці. Але цього разу спробувала словами розповісти про все те, що хвилює мене і що болить. Бо відчуваю свій моральний обов'язок донести до людей гірку правду про події, свідком яких мені довелося стати, підтримати всіх тих, хто зараз знаходиться у розпачі через трагічні події війни, допомогти їм знов знайти себе і жити далі.

Мої слова – це свідки та сподівання, це співчуття та роздуми, це віра, надія та любов!

ВІДЛУННЯ ВІЙНИ

Я народилася в щасливий мирний час, а про війну тільки чула, читала та дивилася по телебаченню. Але доля розпорядилася так, що війна стала для мене, на жаль, не тільки відлунням далекого минулого, а й жахливою реальністю сьогодення. На мою землю прийшла біда і принесла з собою безліч випробувань.

У будь-якій війні, загарбницькій або визвольній, громадянській або вітчизняній, є свої трагічні дати. Криваві сторінки військових подій у моєму рідному місті Донецьку розпочалися 26 травня 2014 року. Це був звичайний шкільний день, спокій якого раптом порушив страхітливий гул військових літаків, що летіли низько над містом. А після полудня пролунав вибух, і нової красивої будівлі аеропорту імені Прокоф'єва більше не стало. З цієї хвилини в місто прийшла паніка. Стурбовані матері стали спішно вивозити своїх дітей за межі міста, відповідальні батьки ще

більше змужніли і посивіли. На їхні плечі лягла відповідальність за долі сімей та рідного краю.

Місто замовкло. Не було чути дитячих голосів і сміху, стихло докучливе скрипіння гойдалок та каруселей, а безлюдними вулицями стали бродити покинуті господарями домашні тварини. Печаль і голод в їхніх очах передавали весь жах того, що відбувається. Холод війни охопив усе навколо.

Періодично неприродну тишу раптово струшували звуки війни: гуркіт металу, вибухи, нічний гул військової техніки на дорогах. Загроза бути зруйнованим нависла над кожним будинком. Щоденні зведення про загиблих вселили страх і жах у серця людей. На вікнах будинків з'явилися рятівні іконки. Мене й досі не покидає відчуття нереальності того, що відбувалося і відбувається.

Становище в місті погіршувалося з кожним днем. Тепер уже танки перед моїми вікнами стали їздити не тільки

вночі, але і вдень. Місто заповнили люди у військовій формі. Тривога і страх від того, що серед мирного населення спокійно переміщуються озброєні люди, перетворилися в норму. Житла надовго залишалися без світла, води і газу. Стали знищуватися історичні і культурні цінності: були підірвані краєзнавчий музей, школа № 33, будівля якої вистояла навіть в роки другої світової війни. Стало очевидно, що грубо порушується Пакт Культури Миколи Костянтиновича Реріха, який ліг в основу Гаазької конвенції про захист культурних цінностей у випадку збройного конфлікту.

Війна навчила нас цінувати все те, що ми маємо. Йдеться не тільки про матеріальні цінності, перш за все – про духовні. Ми дбайливіше стали ставитися до рідних і близьких, помирилися з тими, з ким посварилися. Біда навчила нас виділяти головне і неголовне в житті, усвідомлювати, наскільки крихким і недовговічним є мир, збагнути, що в будь-який момент раптом все може зникнути.

Хіба думала я, що в свій останній випускний клас першого вересня на лінійку прийду одна, тому що навчальний рік для донеччан почнеться в жовтні? Як же я мріяла про те, як поведу першоклашку за руку, як разом із ним відпустимо кульку в небо, і я побажаю малюкові: «Ласкаво просимо в світ знань!» Єдина втіха, що залишилися живі! Це головне!

Війна вмить розставила все по своїх місцях, дала ясно зрозуміти, хто є справжньою близькою людиною в твоєму житті, що залишилась поруч у важку хвилину і запропонувала реальну допомогу, а хто виявився «лжедругом», здатним розділяти лише радісні миті буття.

Дуже радує, що в такі тяжкі часи в моєму рідному краї виявилось багато мужніх людей – героїв війни. Хто ж вони, ці славні люди?!

Коли я замислююся про героїв цієї війни, то особливого значення надаю працівникам тилу, які, ризикуючи своїм життям, виконують обов'язок перед людьми і самими собою. Так, працівники комунальних послуг, незважаючи на небезпеку і труднощі, виходять і ремонтують пошкодження, відновлюють водо- і енергозабезпечення, підтримують чистоту і порядок в місті, висаджують квіти і дарують добрий настрій городянам.

Літо 2014 року залишило особливий незагойний слід у моєму серці. Це були безперервні бомбардування, тваринний страх, безвихідь.

За дві зупинки від мого будинку підірвали тролейбус. Усередині нього і навколо залишилися смерть, море крові, убиті й покалічені тіла. Дівчина з тролейбуса тепер назавжди інвалід: у неї вибухом відірвало всі кінцівки. Через тиждень був підірваний трамвай. З того часу, у разі особливої необхідності, я переміщалася по місту тільки пішки.

Потім підірвали будинок, що стоїть навпроти мого, – в ньому зяяли діри від першого до чотирнадцятого поверху. Це було так страшно, так голосно і несамовито кричала жінка, що я думала, що руйнується все над нами.

Після було ще багато безсонних ночей і ранніх підйомів, але не від співу птахів і ласкавих променів сонця, а від розгулу інквізиції за вікном.

Саме в ці важкі часи особливої поваги заслужили люди

в білих халатах, що рятували життя поранених, ризикуючи при цьому своїм, знаючи, що в місті цілеспрямовано підривають лікарні.

Низький уклін нашим працівникам культури, які в умовах війни дали дві благодійні вистави в театрі опери та балету імені Солов'яненка донеччанам, підтримавши їх.

Нескінченна гордість переповнює мою душу від усвідомлення того, якими сильними духом виявилися мої шкільні викладачі, котрі приходили до школи «сіяти розумне, добре, вічне», ризикуючи при цьому своїм життям.

У моїй пам'яті назавжди залишиться осінній день, коли під час уроку пролунав вибух, наші парти впали, а разом з ними і ми. В школі почалася паніка, але вчителі, в більшості своїй теж ще зовсім молоді, опанували себе і евакуювали учнів на перший поверх. Правда, що далі з нами робити, ніхто не знав, оскільки в нашому мікрорайоні бомбосховища не було.

Коли вчителі пояснювали матеріал, а в цей час лунали вибухи і здригалися вікна від ударної хвилі, вони намагалися зберігати спокій. Їх душі плакали від безвиході, але вони знову приходили на роботу і знову «сіяли», і знову сподівалися на мирне завершення навчального дня. Ось це – щоденний подвиг, гідний глибокої поваги і шани! Спасибі Вам, дорогі мої!

А потім був мій останній навчальний рік – з частою відсутністю світла і дистанційним навчанням, оскільки школи підривали, і там було небезпечно перебувати. З довгими пошуками хороших викладачів для підготовки до вступу, тому що кращі фахівці виїхали з міста, а підготовчі курси через війну не працювали.

А після настав один з найважливіших днів у моєму житті – довгоочікуваний випускний. Це був дуже радісний день, але присмак гіркоти війни невідступно його супроводжував.

Нас було мало. Ми були красиві. Нам довелося подорослішати раніше, ніж одноліткам. Ми танцювали свій прощальний прекрасний шкільний вальс, але радість традиційної зустрічі світанку нам відчутти не довелося, оскільки в місті була введена комендантська година.

І ось настав ще один важливий період у моєму житті – вступ до вишу, підконтрольного Україні. Звичайно, іншими я уявляла собі ці доленосні події, але все сталося так, як сталося.

Для складання іспитів щоразу потрібно було перетинати блокпости. Це нелюдська процедура. Найскладніше мені було прорватися на перший іспит з української мови та літератури. У перший день довелося повернутися з вокзалу додому, оскільки почалися обстріли і дороги закрили. Я дуже переживала і нервувала. Наступного дня після виснажливого восьмигодинного стояння в черзі під сонцем для проходження лінії розмежування мене висадили з автобуса і наказали повертатися, оскільки моя перепустка була, на той момент, в електронному вигляді, а у вигляді папірця її ще не встигли зробити. Пам'ятаю цей клубок у горлі, всю гіркоту від безпорадності, як я стояла на узбіччі

дороги, немов злочинниця, а озброєні люди забороняли мені повернутися до автобуса, щоб їхати на іспит. Як мама марно намагалася знайти в телефоні наші перепустки, як у неї заболіло серце. І ось вони знайдені! Твердоголових «охоронців порядку» ледве вмовили дозволити поїхати на складання ЗНО. А після іспиту – знову багатогодинна черга, але тепер вже в інший бік, щоб повернутися додому. Приблизно так само, звичайно, з різними відтінками, довелося складати всі інші іспити.

А згодом прийшов час подавати документи. Пам'ятаю, як тато довів нас до блокпоста: навколо все вибухає, димить, горить трава на узбіччі дороги, його машину не пропускають, а ми з мамою біжимо, пригнувшись, під кулями, забувши всі свої речі, зате з пакетом документів під пахвою! І навіть встигаємо на поїзд!

І яке це було щастя – пройти весь шлях до кінця і, на решті, здати свої документи в Університет, а найголовніше – стати студенткою НМУ імені О.О. Богомольця!

У кожного свій шлях в цій війні: хтось відірвався від себе і від Батьківщини, хтось героїчно бореться за свою країну і свій народ, хтось заплутався, і те, що здавалося вчора очевидним, виявилось для нього сьогодні жахливою брехнею. А хтось зовсім далекий від жахів цієї трагедії – і слава Богу! Не потрібно таке нікому переживати.

Але як би там не було, дуже хочеться вірити, що в нас завжди буде жити історична пам'ять, що на генному рівні буде проявлятися святе прагнення звільнити і захистити свою Вітчизну, повернути на нашу землю мир і гідність!

Я пишу ці рядки у важкий для моєї країни час. У моїй Вітчизні йде війна. На моє глибоке переконання, війна не повинна бути засобом вирішення політичних протиріч – занадто висока ціна поразок і перемог. Це – перервані життя, горе матерів, які назавжди покрили свої голови чорними хустками, покалічені тіла та долі, знищені духовні та матеріальні цінності. Наш моральний обов'язок зробити все можливе, щоб зупинити ці безчинства, повернути на рідну землю мир, здобутий нашими прадідами, стати їм гідною зміною. Спасибі ветеранам за те, що ми живемо! Я щодня молюся за мир і добро, це – єдине, чим я можу допомогти своїм співвітчизникам на сьогоднішній день.

Війна – це найтрагічніше випробування, що випало на долю народу. Але кожна війна обов'язково закінчується. Заростають травом окопи, затакуються на тілах рани. На тілах, але не в душах. Вони постійно дають про себе знати. Це і є відлуння війни: біль втрат, непоховані солдати, братські могили, чийсь недопитий чай, чийсь незім'яте ліжко. Відлуння війни, її відгомін залишаються вічними супутниками наших душ. Таке не забувається.

Моя заповітна мрія: щоб настав святий день перемир'я, і люди стали жити згідно із законами моралі, головний з яких прийшов до нас у вигляді Божої заповіді: "Не убий". Я дуже хочу, щоб люди навчилися домовлятися між собою, і нехай у будь-яких складних ситуаціях в нас завжди перемагає Людина!

ВОСКРЕСНЕ ЗНОВ БАТЬКІВ НАШИХ ЗЕМЛЯ

*Доборолася Україна до самого краю.
Гірше ляха свої діти її розривають.
Т. Шевченко*

Ми народилися в щасливий мирний час,
Ніщо не віщувало нам неволі,
Але спіткали багатьох із нас
Страшні часи випробування волі!

Неслава та ганьба прийшли до України.
І ллється кров, і ллються гіркі сльози!
Тому що брат стріляє брату в спину!
Зазнала людяність жорсткі метаморфози!

Три роки вибухів, смертей, жахіття та жалоби!
Який важкий тягар безглуздої війни!
Я вірю, що Господь позбавить від хвороби
Вітчизну змучену, що стогне у вогні.

І що підуть вже геть карателі народу,
І що закінчиться ганебна ця війна.
Повернуться сини до матерів додому,
Воскресне знов батьків наших земля!

* * *

УНЕСЁННЫЕ ВЕТРОМ

Унесённые ветром кровавой войны
Оказались вдали от родных очагов
Мои близкие люди, мои земляки.
Строят новые судьбы теперь, новый кров.

Содрогается снова земля от беды,
Ничему не учит история.
Виноваты мы стали все без вины,
На своих и чужих территориях.

И пусть каждый свой крест пронесёт до конца
И вернётся к родному порогу!
Без надежды надеемся — эта война
Даст спасенье нам, веру во многое!

* * *

ТРЕВОЖНЫЙ МИР

Теперь я знаю, что такое мир.
Мир — это тихий летний вечер,
Где нет икон на окнах у квартир
И не бомбят их каждый Божий вечер,

Где блокпостам и смерти места нет,
И люди за полночь гуляют до утра,

Где комендантский час не вносит им запрет,
И ты уверен, что так будет навсегда.

Теперь я знаю, что такое мир.
Мир — это детский смех и скрип качелей,
Где старики на лавочках сидят,
А не трясутся дома при обстреле,

Где каждый год нас ждут учителя
В красивых платьях в светлой доброй школе,
Уроки нам дают с начала сентября,
И пахнет булочками в коридоре.

Где выпускница с радостью в глазах
Встречает первый в жизни свой рассвет,
А не бежит от пуль на блокпостах,
Чтоб документы отвезти успеть.

Теперь я знаю, что такое мир.
Тот мир, где люди мирно спят в постели,
А не в прихожей на полу дрожат,
Молясь, чтоб дом их бомбы не задела.

Теперь я знаю, что такое мир,
Как хрупок он, как может всё исчезнуть.
Мой город пуст, унижен, непрощён,
И занавес надет на нём железный.

Теперь я знаю, что такое мир,
Я знаю, как он зыбок, ненадёжен,
Как может всё исчезнуть в один миг,
Как хрупок он, наш мир — всегда тревожен.

* * *

ПОДЯКА

Я вдячна Вам, що у лиху годину
Не відцуралися від мене, від людини,
Що потерпає від безглуздої війни,
І біль мій, як свій власний, сприйняли.

Я вдячна, що підтримали в становищі тяжкому,
Допомогли не як чужинці, а своїй,
Що прийняли душевно, по-простому,
Як водиться одвіку на землі моїй.

Викладачі!!! Яке високе слово!
Ви більше, ніж обов'язок виконуєте свій —
Наставниками й гуманістами в усьому
Ви є, оберігаючи студентства світ.

Низький уклін Вам, що я член великої родини,
Що я — студентка вишу України!!!

* * *

ЯК Я ПИШАЮСЯ ТОБОЮ, УКРАЇНО

Як мила ти мені красою, Батьківщино!
Вражає все: Карпати, гори Криму,
Донецький степ і Кам'яні Могили,
Дніпро могутній, Світязь на Волині.

Як насолоджуюсь своєю я землею!
Квітками соняшників, маків, хмелю,
Червоною калиною й садами,
Лелечиними гніздами й степами!

Як я пишаюся тобою, Україно!
Бо ти героями й талантами багата!
Тут Ступка, Биков і Костенко Ліна,
Амосов, Богомолець і Булгаков!

Кличко та Бубка славлять рідну неньку,
І зірка Подкопаєвой горить!
Таку державу, розміром маленьку,
Змогли вони величною зробити!

Як я хвилююся за тебе, моя рідна,
Вітчизна, хвора, знов осліплена, сумна!
Тому що брат стріляє брату в спину,
На землю нашу знов прийшла війна.

О, як я вірю в тебе, Батьківщино,
Що ти одужаєш, покинешся, зітхнеш,
Що все ж скінчиться ця лиха година,
І гідно й щасливо ти знову заживеш!

* * *

А Я ЛЮБЛЮ, КОГДА ПРИХОДИТ ЛЕТО!

А я люблю, когда приходит лето,
А с ним – тепло, безделье, чайки, пляж!
Люблю бросать подальше всех монету,
Чтобы вернуться к морю ещё раз!

Люблю вдыхать варенья сладкий запах,
Смотреть, как варят это чудо каждый день.
Люблю бежать за пенками без тапок
И слышать мамино: «Носочки хоть одень!»

Люблю, когда со мною рядом книжка,
Которую мне хочется читать,
В учёбе наконец-то передышка,
И можно просто дурака валять!

Люблю, когда меня мой конь железный
Несёт по милым сердцу тропам и холмам.
И Дарька следом мчит, наш пёс прелестный,
Навстречу пряным травам и лугам.

А вечером, когда сверчки цвиркают,
Мне радуются клавиши мои,
Любимые мелодии играю,
А пёсик подпевает и урчит.
Потом возьмёт гитару в руки папа,
Репертуар возникнет новый сам собой,
Играет папа круче многих бардов,
Как хорошо, что есть такой родной.

Люблю травинку разжевать, скатать в ладошках,
И с нетерпеньем спас медовый ожидать,
Нести пьянящий мёд и яблоки в лукошках
С утра пораньше – в храме освящать.

Спасибо, лето, что приходишь в гости,
Приносишь радости, надежды и мечты.
В грядущий год прийти опять попросим,
Теперь же – ждём осенней суеты.

* * *

СКАЗОЧНЫЕ ДНИ

Дарит осень сказочные дни,
Раскрываю ей навстречу руки.
На ладошках нежатся лучи,
Слышу запах воздуха и звуки.

Лодочкой спадают мне к ногам
Листья, обреченные навеки,
И прохлада манит по утрам,
Прогуляться лесом на рассвете.

Паутинок трепетная нить
Незаметной дрожью задевает,
Как бы ничего не пропустит
Из того, чем осень умиляет!

Все запомню, спрячу, унесу,
В сердце эту сохраню красу!

Микола Тимченко

випускник Київського медичного інституту 1972 року, доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри хірургії стоматологічного факультету НМУ імені О.О. Богомольця

Народився в сім'ї лікарів у місті Богуслав Київської області. В 1947 році закінчив Богуславську середню школу.

З 1966 по 1972 роки навчався в Київському медичному інституті імені О.О.Богомольця. З 1973 по 1976 рік проходив інтернатуру та працював хірургом в Ірпінській лікарні Київської області. З 1976 по 1985 рік – хірург, а потім науковий співробітник науково-дослідного інституту клінічної та експериментальної хірургії. Під керівництвом професора В.Ф.Саєнка захистив кандидатську та докторську дисертації з хірургічної гастроентерології. З 1986 року – доцент, а потім – професор кафедри швидкої та невідкладної допомоги Київського інституту удосконалення лікарів. З 1992 року по теперішній час – завідувач кафедри хірургії стоматологічного факультету Київського медичного інституту (зараз Національний медичний університет) імені О.О. Богомольця.

З 1986 року займає живописом під керівництвом члена спілки художників України Васяновича В'ячеслава Івановича та заслуженого художника України Кононенка Миколи Івановича. Мав чотири персональні виставки.

Нефертіті

Думка

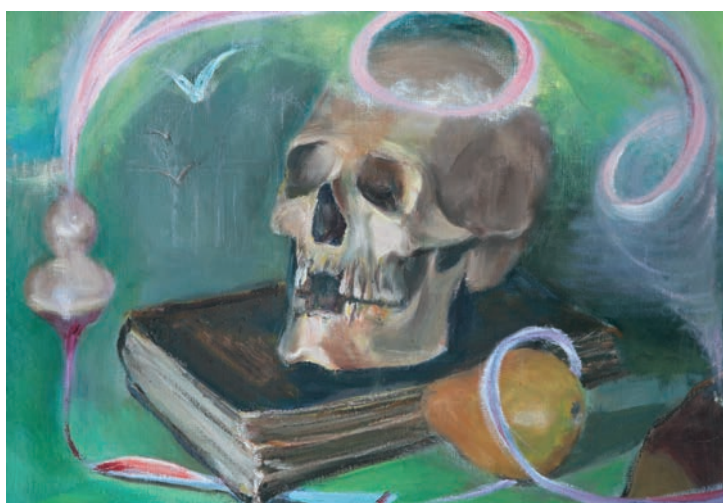

Небо

Базар

Анатомія

Забудова

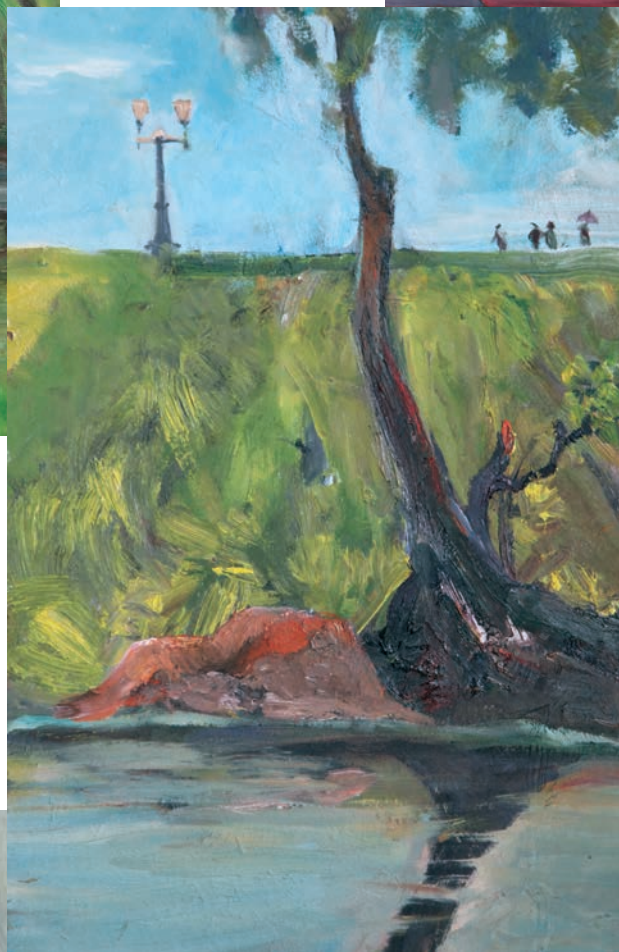

Вечоріє

Копиця

Рим

Лимони

Ліхтар

Нарада

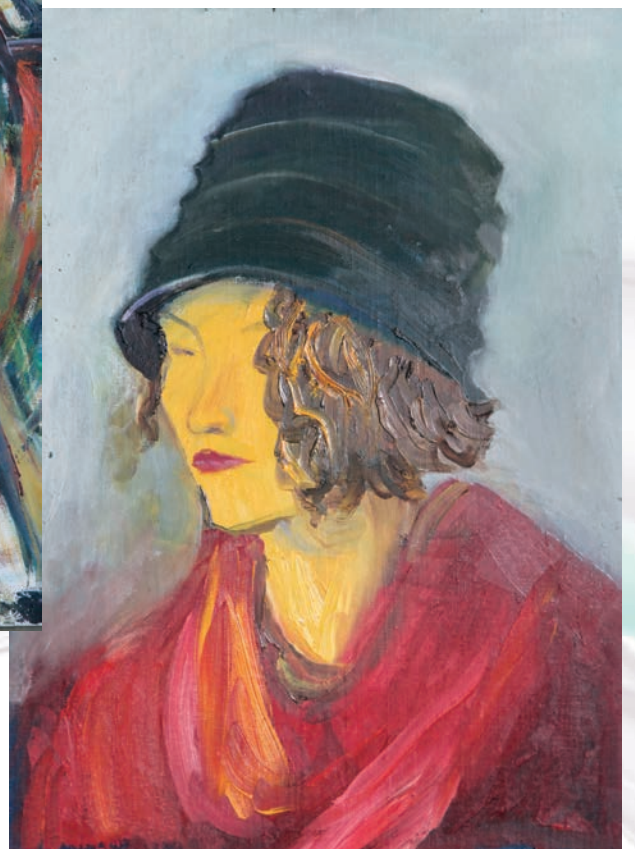

Коти

Хмарить

Розквіт

Портрет

Лілія Плющ

випускниця стоматологічного факультету
НМУ імені О.О.Богомольця 1996 року,
лікар стоматолог

*Одно из главных моих увлечений – вышивка.
Эта кропотливая работа позволяет мне отдохнуть
от суеты нашего мира и реализовать свое
видение прекрасного, насладиться многообразием
цветов, оттенков и их сочетаний.*

Руслан Калішук

студент 3 курсу стоматологічного факультету НМУ імені О.О. Богомольця

Поезія для мене – один зі способів самовираження та певний різновид задоволення, адже вона дає можливість передати свої почуття, емоції та настрої завдяки звичайним словам. Коли пишу – знаходжу себе, бо можу з легкістю зафіксувати побачене, вигадане, відчуте. Саме тому й роблю це не з якоюсь метою або не через певні обставини, а перш за все для себе. Поезія стала моїм захопленням, хобі.

Ща щоб відтворити щось на папері, потрібне те, що надихає, наповнює, спонукає, – натхнення. Воно може прийти в будь-який момент і в будь-якому місці, неважливо день це чи ніч, піднесений я маю настрої чи навпаки. Надихати можуть певні події в житті, музика, природа, література, але насамперед – суспільство, люди, особливо друзі та близькі, тобто все те, що викликає емоції, почуття, надихає на роздуми.

Ща нерідко саме неопозитивні події спонукають до творчості. Несправедливість, байдужість, жорстокість присутні в багатьох творах. Саме ці проблеми хочеться донести до читачів. Підібравши правильні слова, можна ділитися думками з іншими, розповідати про знайомі кожному проблеми та переживання. Так можна змінити наш світ на краще.

У такі моменти текст ніби сам з'являється на папері, згруповуючи всі думки в одне ціле.

Мову для написання я обрав російську. Звичайно, є роботи і українською, але перевагу надаю першій. Можливо, через те, що сам більше читаю російською і захоплююся творами авторів, написаних цією мовою. Взірцем для мене завжди були твори Асадова, Блока, Бродського. Але головним прикладом для наслідування завжди залишався Сергій Єсенін. Його поезія лірична, глибока і гармонійна, а головне – близька мені.

Я пишу, коли хочеться, і пишу, бо пишеться. Намагаюся займатися тим, що виходить і приносить задоволення. Звичайно, також хотілося б внести щось нове, власне у художню літературу.

Це моя душа, мої переживання, мої занепокоєння, моя доля... Це моє життя.

НМУ

НМУ – это наша возможность
встретить свою любовь.
В нашем МЕДе можно,
в чудо поверить вновь...

К нам знания передаются веками,
Сквозь время, сквозь тучи и грозы...
На пары мы ходим, но временами,
И не подвластны неврозам...
Мы верим, что кто-то прилетит и спасет
От вечных мучительных пар,
Но который год никто не идет,
И не отнимает весь этот кошмар...

Все мы разнообразны,
но объединились вновь,
здесь собраны все соблазны,
что протекают нам в кровь...

Наш НМУ – это радость,
гони остальное прочь,
готовы встречать с ним старость
и миру всему помочь...

НМУ не выносит томность,
ее изгоняем мы вон,
он – это наша гордость,
он – это светлый сон...

Наш НМУ это силы,
это наш труд и пот,
НМУ – это наши жилы,
наша душа и плоть...

НМУ – не скелет кошмарный
с длинной косой в росе,
НМУ – это тот кустарник,
В котором стоим мы все...

Наши заботы жизни,
когда не поможет Бог –
спасаем тех, кто нежизнен,
когда никто не помог...

А кто-то говорит, что мы – богачи
и не принимаем святое,
но, когда спросят: «Как умирают врачи?»,
мы отвечаем: «Стоя!»

... Боль опадает пылью
немыслимой всеми утопы.
Не все ангелы носят крылья,
иные из них – стетоскопы...

* * *

Нет никакого предубеждения,
Что в мыслях останешься ты.
В этом мире нововведения –
Заменяют простые мечты...

Нет никакого понятия,
Что вовсе не нужен мне ты,
Есть только чужое проклятие,
Что рушит заветные сны...

И какое бы ни было твое восприятие,
Ты ищешь человека опять...
Но знай: чем шире твои объятия,
Тем легче тебя распрясть...

* * *

Я сегодня не такой, как вчера,
И завтра я буду вовсе иной.
Свою правду нанесу на кончик пера
И создам на завтра сценарий другой...

В нем мы будем только вдвоем,
И нежный аромат весеннего неба
Будем любить во сне, и в моем и твоём,
Насколько далеко от тебя бы я не был...

Иной сценарий будет забит ссорами, болью,
Неоценимым вкладом в судьбу,
Ведь тот, кто не обливался кровью,
Не сможет душою сказать: "я люблю"...

И пусть сценарий будет белым и спонтанным,
А второй черным и тленным...
Это как игра на фортепьяно:
Не будет жизни – если не играешь всеми...

* * *

Я очень ценю тишину... нет, не ту, где не дышат,
Я очень ценю тишину, где вовсе тебя не услышат...

Я очень ценю правоту... нет, не ту, где вовсе не врут,
Я очень ценю правоту, где в нужный момент все солгут...

Я очень ценю моменты... нет, не те, что ведут меня вдаль,
Я очень ценю те моменты, за которые мне в жизни не жаль...

Я очень ценю тебя... нет, не за какое-то, собственно, дело...
Я очень ценю тебя, ведь я влюбился в душу... не касаясь тела...

* * *

Скажи, а ты любила?..
Мне кажется, что вовсе нет...
Свою ты жизнь в который раз губила,
Но не меняла свой ответ...

А ты когда-нибудь любила?..
Нет, ты не поняла...
А ты любила, чтоб горела
Душа от радости дотла?..

Мне кажется, что ты любила...
Мне кажется, что полон был бокал,
Что взгляд, которым так манила,
Он подлостью навеки отобрал...

И он убил все то живое у дороги,
Ведущей к дома твоего двери,
И вытер он о душу твою ноги...
И тух костер влюбленности внутри...

Но как же ты его любила,
Никто не представляет, как...
Хотя и что?.. Ну было — да и было,
Теперь уж больше не полюбишь так...

И если спросят у тебя: «Тебя любили?»,
Ответишь прямо, глаз не отводя:
«Нет, не любили, а меня губили...
Себя любили около меня»...

* * *

Она была красива,
Все больше с года в год.
В любви ей признавался...
Она — наоборот...

Не раз дарил ей розы
И вновь, разинув рот,
Я клялся ей сквозь слезы...
Она — наоборот...

Однажды отступился...
И растопив свой лед,
Кричала, чтоб вернулся...
А я — наоборот...

* * *

У каждого человека есть своя история,
Есть начало в ней, действие, конец...
У некоторых не жизнь, а лишь теория,
У некоторых не Бог, а лишь творец...

Вы прячетесь за стены аллегории,
Вы зрячими кричите «слепота»...
Ведь не беда, что пустота внутри истории,
Беда, что вся история — слепая пустота...

* * *

А что мне вы... в вас бесы, вы страшны...
Вы поступаете коварно и двулично...
Одно вы говорите в тишине,
Совсем другое же твердите вы публично...
Вы мне противны... В вас нет былой любви...
Вы врете постоянно понапрасну...
И страшные вас не терзают сны...
Вам нравятся, когда вокруг несчастны...
Вы врете... Постоянно... Раз за разом...
Готовы предавать и извиняться...
И видно невооруженным глазом
Вы счастливы... Зачем же вам меняться?..
Закончить нечем... Все равно это прочтете...
А после позабудете навек...
Ничто не может сделать так же больно,
Как может сделать больно человек...

Тетяна Круликівська

навчалась на стоматологічному факультеті Київського медичного інституту з 1983 по 1986 рік, після 3 курсу перевелась до Кримського медичного інституту, переїхавши за чоловіком – військовослужбовцем. Наразі мешкає в Київській області, лікар – стоматолог

Творчество для меня - это отдушина, где я черпаю положительную энергию, положительные эмоции. Работа с глиной - это действительно лекарство от усталости, от напряжённого дня, а когда что-то получается, и то, что ты сделал, действительно нравится, то получаешь ещё удовольствие и ощущение счастья. Иногда я делаю подарки своими руками и дарю дорогим мне людям, а если это им нравится, я счастлива вдвойне.

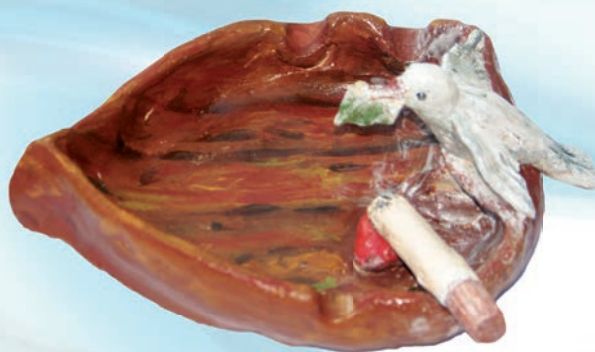
Копія картини Пітера де Ринга (1615–1666) «Десерт»

Вид на море з мису Фіолент

Мандрівка на гору Ай-Петрі

Копія картини Бориса Щербакова «Айва»

Соняхи

Троянда

Рідний Мирний

Ірина Кабардінова

випускниця стоматологічного факультету
НМУ імені О.О. Богомольця 2009 року,
виконує обов'язки директора Медичного
коледжу при Університеті

З кожним роком ми дорослішаємо. Дізнаємося нову інформацію, вчимося вирішувати проблеми та спілкуватися з новими людьми.

Але інколи виникає нестримне бажання зупинитись і зануритись у безтурботне, веселе дитинство. У такі моменти я готую собі філіжанку запашної кави і починаю вишивати бісером, поринаючи у світ кольорових намистинок. І коли згодом на твоїх очах народжується маленький витвір мистецтва, відчуваєш себе чарівником.

А надвечір вже з'являються думки, кому подарувати наступну картину.

Життя яскраве.

Картина Густава Клімта «Поцілунок»

**Святой
Володимир**

Балерини

РАССУЖДЕНИЯ ОБ ОТНОШЕНИЯХ МЕЖДУ ВРАЧОМ И ПАЦИЕНТОМ

Новые технологии, запись по интернету, прием по времени и лечение по протоколу. Искусственный интеллект, 3D технологии, силиконовые протезы. И все же, мы так и не научились лечить рак и сахарный диабет, не нашли рецепт долголетия.

Может быть, в гонке медицинского вооружения мы разучились лечить человеческие души? Разучились видеть в бабушке пожилого, одинокого человека, которому не с кем выпить чашечку чая? А девушка, которая пришла на аборт – не биоматериал, а запуганный ребенок. Лечение по протоколу – безлично. Это данность, или, как сейчас принято говорить, тренд. Это - когда перед тобой не человек, а ходячий симптомокомплекс.

Есть курсы «Отношения между мужчиной и женщиной», мастер–класс «Как построить отношения с мужчиной своей мечты», а еще – лекции «Современное лечение сахарного диабета» или «Артериальная гипертензия», и нет курса «Как построить отношения с пациентом и как увидеть в нем человека».

Плохо, когда рождаются глухими или немыми, но хуже, когда такими становятся. Вы можете себе представить тандем глухого врача и слепого пациента? Кто победитель тут, кто проигравший? Сегодня врач напоминает Фемиду, вот только на чашах весов не такие категории, как вина и правота, а слово или таблетка. Вот так и бывает – кому больше дано, с того больше и спросится.

Антон Чехов тонко заметил, что больше всего человек любит говорить о своих болезнях, а между тем, это –

самое неинтересное в его жизни. В психологии для этого есть «эффект случайного попутчика», и для того, чтобы его реализовать, совсем необязательно покупать билет на ближайший поезд в надежде встретить попутчика. Иногда достаточно прийти на прием к врачу и получить целебную «пилюлю – слово». И сила слова порой способна творить чудеса.

Рассказывали, что перед смертью Авиценна призвал на помощь все свое искусство и приготовил сорок лекарственных настоев, разлив их в сорок разных сосудов. Каждый имел свой номер. Первое следовало влить в рот, вторым полагалось натереть грудь, третьим – спину, четвертым – ноги, а пятое снова проглотить. И так до сорокового лекарства.

Может быть, нужно использовать не лекарства или их аналоги–дженерики, а сосуды Доброты, Благодати, Чуткости и Человечности?

Или, может быть, просто вспомнить детство? Когда мы были маленькими, мы так любили болеть. Родители моментально меняли строгость на ласку и заботу. Уговаривали животик не болеть и читали на ночь любимые сказки, где добро побеждает зло.

В одном мгновенье видеть вечность,
Огромный мир – в зерне песка,
В единой горсти – бесконечность,
И небо – в чашечке цветка.

(Уильям Блейк)

Наталія Медвінська

випускниця стоматологічного факультету
НМУ імені О.О. Богомольця 1995 року,
кандидат медичних наук, доцент кафедри
ортопедичної стоматології НМУ імені О.О. Богомольця

*Лікар-стоматолог вищої категорії, математик-програміст,
член Європейської асоціації болю. Закінчила Київський
національний університет імені П.Т. Шевченка (факультет
кібернетики, спеціальність «Прикладна математика») у 1989
році. Пошук застосувань математичних розрахунків у медичній
практиці привів до Національного медичного університету імені
О.О. Богомольця, який закінчила в 1995 році*

ПОСЛЕДНИЙ ЗВОНОК

Диплом – не орден, а почти что табель.
Жизнь юноше вдруг валится на плечи -
Не бойся ошибиться, ждёт корабль,
А на кривых корнях дерева крепче.

Важнее не диплом, что реет флагом,
А парус знаний, что несёт вперед!
Не спорь на скорость. Продвигайся шагом.
Порою реки переходят вброд.

Пусть не утешит близость горизонта –
Обманчива лукавством простота,
Иди к открытиям не спеша, без понта,
И каждый день – как с чистого листа.

Не успокаивайся, вне авторитетов
Ищи себя, ведь творчество зовет.
Профессия несёт букет секретов
Лишь для того, кто движется вперед.

Не утешайся призрачным успехом,
И побеждай проблемы звонким смехом!

*Яворской Елене Станиславовне
великому ученому и удивительной женщине
посвящается*

Есть люди, излучающие свет...
Их не бывает много, их лишь горстка.
Чью память не разрушит тяжесть лет –
Елене Станиславовне Яворской
Мы дарим наш поклон, и наш «Привет!»,
И благодарность многих поколений...
Непререкаем Ваш авторитет,
Наш добрый, милый, скромный гений,
Не счесть нам всех тревог и всех побед
На почве избавления от боли...
Вы свято Ваш исполнили обет –
И светом тьму болезни победили,
И не беда, что наш учитель сед –
Вы молоды по духу и по силе,
И мы спасемся светом тех бесед,
Что Вы своим ученикам дарили...

* * *

УРОК ДУШЕ

Есть в воздухе наполненность весны,
И сочность трав пружинит свежей краской.
Природа снова быть представит сказкой,
Чьи строки взглядом ясно прочтены!
Не объяснить безграмотность души,
Тоскующей в таком прекрасном мире,
Как мизантроп, закрывшийся в квартире,
Как мальчик, заблудившийся во ржи...
И хочется сказать душе: «Учись!
Учись увидеть – в смутном и неярком –
Чудесный мир, что дан Творцом – подарком!
Учись над болью подниматься ввысь!»
Жизнь – наш учитель – к радости ведёт
Сквозь страх и через реки боли – вброд!

* * *

Мы видим жизнь других людей
И судим их – по нашим меркам.
Нет места следствиям, проверкам
На скрещивании путей.

Но то, что спрятано от нас,
Всегда значительней и глубже:
Так звезды отблеск прячут в луже,
Чтоб их хоть там нашел наш глаз!

Так люди в нас отражены
Намеками, а не открытием.
То, что считаем мы событием,
Для них – оплошность без вины...

Как много встреченных в пути!
Как неосознанно – жестоко
Судить по отблескам, намекам...
Ведь сказано: «Не осуди!..»

О ХРАБРОСТИ

Есть храбрость удержаться от удара,
Храня его для лучшего врага.
Есть храбрость не вскипать безумьем яро:
Другому, как тебе, жизнь дорога.
Есть храбрость милосердия и ухода.
Так – храбростью – сохранена природа!

* * *

О ДОБРЕ И ЗЛЕ

Душа к себе безумье приглашает
И убегает от себя самой.
И человека лучшего лишает:
Весь Дух – оазисом в пустынный зной.

Свободен в выборе любой из смертных.
Кто жаждет света – отрицает тьму.
Но бродят слепо полчища инертных,-
Им все равно, как жить.

И потому

Их так легко на ненависть направить,
На растоптанье собственной души.
Озлобленными духом легче править
Кнутами боли, пряниками лжи.

И победит лишь тот в сраженьи этом
Кто душу породнит с добром и светом!

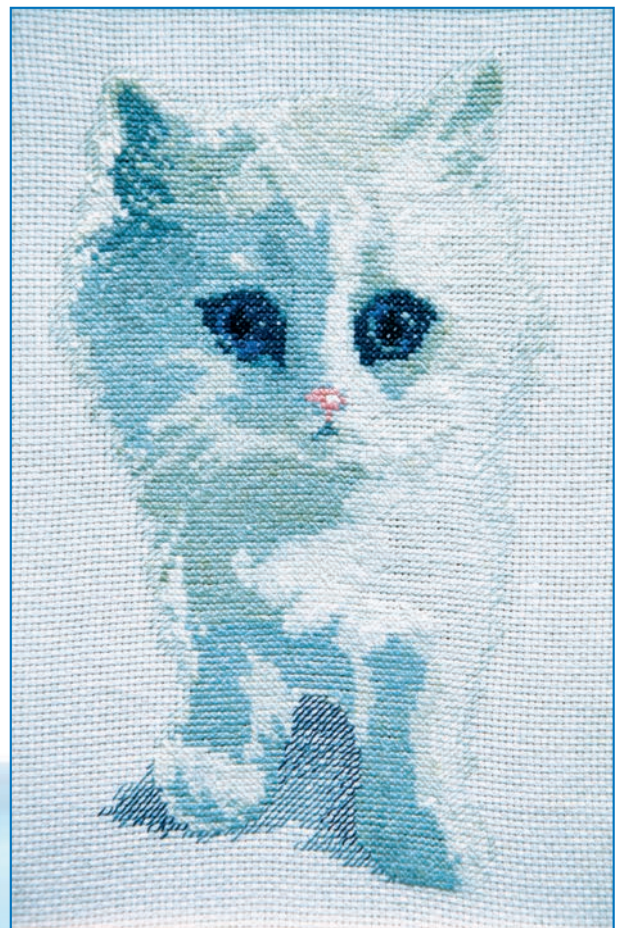
Тетяна Касян

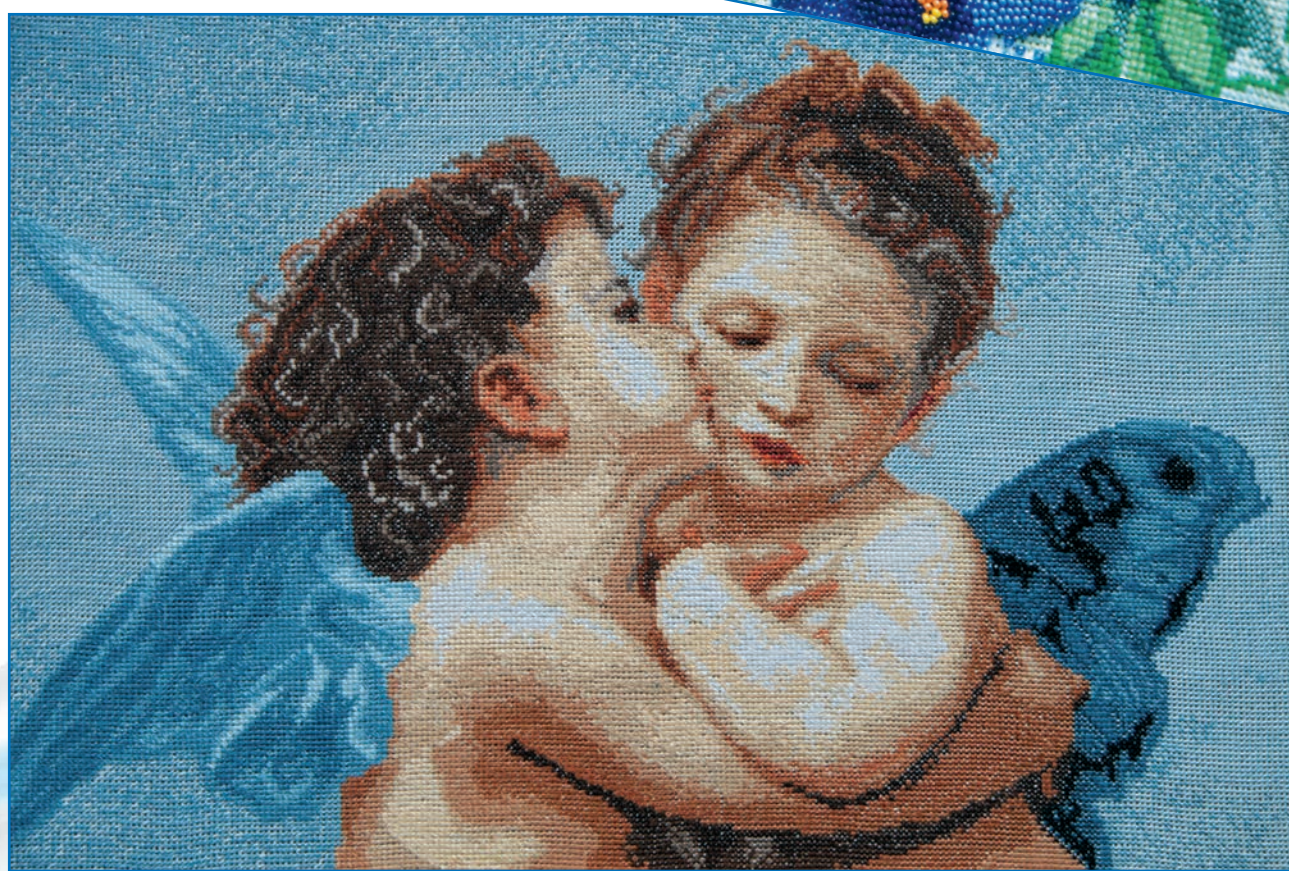
методист Медичного коледжу
НМУ імені О.О. Богомольця

Одного разу мене запитали: «Як ти навчилась кататись на ковзанах?», я відповіла: «Падала і піднімалась». Як я навчилась вишивати? Це щось схоже на мій життєвий шлях. Йти вперед, незважаючи ні на що. Але хто знає себе краще за нас самих?

Пригадую шкільні роки... Примусу до навчання з боку батьків не було. Може, це було й добре. Не виходило розв'язати задачу з фізики, то розв'язувала стільки задач, поки не навчилась. Не вдавалось вивчити вірш – вчила, поки не запам'ятала на хорошу оцінку. А ще було море прочитаних книг. Були гуртки з малювання, вишивки, бісеру, малювання писанок. Це давало натхнення. Непросте життя доводить людину до розпачу, а зробити так, щоб від радості сяяли очі, може не кожен.

Я хочу, щоб ніколи в усьому Всесвіті не було війни, щоб всі люди жили дружньо, щоб вони посміхалися і були щасливими. Мене завжди тягнуло до краси. Найбільше в моїй роботі надихає те, що моя вишивка приносить радість мені та оточуючим. Отримувати задоволення від прекрасного. Навчитись бути вірним своїм мріям, тоді вони стають реальністю.

Ольга Москаленко

випускниця стоматологічного факультету
Київського медичного інституту 1988 року,
лікар-стоматолог

*Працювала дитячим
стоматологом і лікарем-хірургом
щелепно-лицьового відділення.
Лікар вищої категорії, в даний час
веду приватний стоматологічний
прийом.*

*Своїй Alma Mater вдячна
за якісну підготовку і цікаві
студентські роки.*

*Пишу вірші і малюю. Створчість
– процес спонтанний. Натхнення –
явище непередбачуване.*

*Проте і творчість, і натхнення
з'являються лише там, де є любов.*

*А я люблю поезію і живопис, зорі
і небо, сонце і море, гори і квіти,
книги і Київ, мандри і дороги.*

*Люблю людей. Вони загадкові, і
мені цікаво їх пізнавати.*

Люблю життя. Воно прекрасне.

ЩО ТАКЕ ПОЕЗІЯ

Що таке поезія?

Це – мука:

Підступає, множиться, болить.
Іноді візьме тебе за руку,
Іноді відпустить і мовчить.

Що таке поезія?

Це – свято:

Грає в тобі музикою слів,
Молодечо, радісно, крилато
Викресає іскру з почуттів.

Що таке поезія?

Це – совість:

Бо коли несила говорить,
А вона заплаче... І говорить,
І сльозою кожною бринить.

Що таке поезія?

Це – проза,

Що до рими пнеться в лабіринт.
Вулканічна лава, що морозить.
Жар вогню, що в спеку холодить.

Що таке поезія?

Молитва.

Звернення до Бога і людей.

Це – любові невимовне світло,
Що до Тебе крізь цю ніч веде.

ЦЕ ШАЛЕНСТВО, ЦЕ БІЛЬ, БОЖЕВІЛЛЯ І МУКА

Це шаленство, це біль, божевілля і мука –
Поруч бути – й не сміти торкнутись руки.
Як лютнево-зимово тривала розлука:
Сорок сім довгих днів, сорок сім довгих днів...

Хто сказав, що кохати – це легко і просто?
Хто сказав, що блаженство в надії чекань?
Тепла хвиля любові здіймається гостро
І катує шаленством недоторкань.

Ти в віршах почуттями зірвеш заборони.
Присмак щастя відчуєш.

Збагнеш, що хотів.

Доторкнися до мене Поезії Словом...
Якщо навіть рукою торкнутись не смів...

* * *

ОСНОВИ ФОТОМИСТЕЦТВА

Коли мороз найвищого гатунку,
Коли зима нас замела снігами,
Зігріюсь давнім фотоподарунком:
Там квітнуть мальви...

Мальви під тинами.

Ранковість світла. Мохом вкрита стріха.
Прозорість і пелюстки, і стебла.
І сяють квіти для краси і втіхи.
І повно сонця. Сонця і тепла.

Ще пуп'янок чимало нерозкрито.
Розгорне світлом їх таємну сутність.
Насіння визріє. Мене зігріє літо.
І Ваша позакадрова присутність.

* * *

СКАЖИ МЕНІ

Коли двоє людей –
на одній піднімаються хвилі,
Коли двоє летять –
– на однім –
– на однім лиш! – крилі,
То скажи Ти мені, –
може, справді? –
для них неважливо,

Чи побачаться знову
вони в цьому житті взагалі?

Коли двоє людей
із самотності чаші гіркої
Вже напилися
доп'яну, досита, вщент і до дна,
То скажи Ти мені,
чи не можна своєю рукою
їм налити інакшого –
– трішки –
у келих вина?

Коли двоє людей,
наче прапор,
несуть свою гордість,
Якщо в гордості цій
їх занесло в крутім віражі,
То скажи Ти мені,
а чи вартий цей прапор Любові?
Тільки в очі, уголос,
усім своїм серцем скажи...

* * *

НЕОДМІННО ЗУСТРІНЕМОСЬ

Т.П.

В пелюстках хризантем знов до нас посміхається осінь.
І крізь хмари до нас сонце скупко проміння просіє.
Листопадова зустріч тепло в жовтих квітах приносить.
Неодмінно побачимось. Знову підемо в Софію.

В пелюстках хризантем міцно пахне прийдешня зима.
Заховалося в них – у теплі перестояне – літо.
Брама тут назавжди. Стіна є і ніколи нема.
Незворотньо зустрінемося. Знову побачимо світло.

Запізнілі троянди цвітуть в монастирському саду.
Тихі яблуні мріють у снах про весну і про зав'язь.
Легко тіні дерев поруч з нами стоять та ідуть.
І в руці шарудить, наче скринька чарівна, – фезаліс.

Ти розкриєш його ніжним дотиком щедрих долонь.
З нього ангела створиш, що крила здіймає привітно.
Ось ключі від Софії. Тримай їх. І не охолонь.
Неодмінно зустрінемося. Знов подаруємо світло.

* * *

БЛУКАЮ ПОДОЛОМ

Блукаю Подолом. Ти любиш Поділ?
Вгорі домінує Андріївська церква.
Туристи шукають Булгакова дім.
І стукає Річарда Левове серце.

Обсіли студенти Скворороду.
Трамвай дзеленчить – той, що в Пущу-Водицю.
І я до Миколи Притиска іду.
І чую – у Флорівським дзвонять черниці.

А ось Хорева. І знов подих Дніпра
Приносить вологе осіннє повітря
І вулиць подільських сутність стара
Освітлена сонцем, піднесена вітром.

Тече і не витече Боричів Тік.
На тихій Покровській – бароковий спокій.
Якби на Поділ не спирались повік,
Чи встояли б Київські гори високі?

Поділ в таємницях приховує зміст.
Як можна – скажи – не любити Подолу?
Якщо саме тут я отримую лист,
Твій лист, що осінньої ніжності повен.

* * *

У КИЄВІ – ОСІНЬ

У Києві – тепло. У Києві – осінь.
Вже бабине літо плете свої коси.
А квіти останні яскраво сміються
У місті, де наші літа зостаються.

У Києві – ясно. У Києві – осінь.
Насіння дозріло і лагідно просить:
Збирайте мене для краси на майбутнє
У місті, де серцем ви завжди присутні.

У Києві – дзвінко. Повітря – прозоре.
І синь піднебесна густа й неозора.
І котять каштани свій глянець беззвучно
У місті, з яким ми повік нерозлучні.

У Києві – гарно. Рясна горобина
Намисто для себе і міста зробила.
І листя кружляє у дивному танці
У місті, з яким ми коханці і бранці.

...Ходили світами. Вже мабуть-що досить.
Вертаймось додому: у київську осінь.

* * *

(СЬОГОДНІ В ЛІСІ ПАХЛО ЯК У ЦЕРКВІ)

Сьогодні в лісі пахло як у церкві,
Коли остання золота свіча
Свої втрачає сльози, щоб померти
І в землю загорнуть свою печаль.

На осені вітвар
дуби складуть
Зелений лист, що бронзою візьметься,
А клени лист останній віддають
У цій молитві від усього серця.

Прозоріє повітря між дерев.
І ясени стоять немов прочани.
А Дух Землі це золото бере
І нам під ноги стелить величаво.

Це золото несправжнє так шкода...
Ще кілька днів –
його зітре на цедру.
Сьогодні на цім золоті – вода.

...сьогодні в лісі пахло як у церкві.

* * *

І ЗНОВУ СНІГ

І знову сніг. І знов дитинна радість,
Що білі – горобинові плоди,
Що можна на санчатах покататись,
Фортецю білу снігову звести,
Зліпити бабу. Дати їй морквину.
Піти у ліс. Погратися в сніжки.
Кидатись ними. Мати білі спini.
Так змерзнути, щоб зашпори зайшли.

Дивитись на дерева білі-білі
І вірити, що білим є життя...

І ще нема веселості зупину,
Ще біль – не біль, ще гріх – не каяття.
Ще віриш в біле, ще не знаєш горя,
І ще нема ні смутку, ні біди.

І знову сніг. І лиш дитинна радість –
Що перші – з дому – це твої сліди.

* * *

ЛІС ЩЕ ПРОЗОРИЙ

Ліс ще прозорий,
ще деревам – ранок,
І лиш верхів'я самих верхніх віт
Торкається зелененький серпанок,
І в нім ще неба голубіє світ.

Ліс ще прозорий,
ще деревам – ранок,
Земля під ноги їм встеляє килим,
Із медуниці, рясту і фіалок
Пряде – гаптує зеленаво – синім.

Ліс ще прозорий,
ще деревам – ранок,
Іще дрімають вікові дуби,
Немов чекають дотиків весняних,
Тих, хто до них тікає від юрби.

* * *

ТИША. ЛІТО.

Тиша. Вечір. Літо. Спокій.
Сонце сіло. Ані руш.
Сходить місяць зорекий.
Зиркає у дно калюж.

Вітер вщух. Десь пахне липа.
Дощ, напевно, буде знову.
Зав'язь яблук, зав'язь літа
Ніч зустріне волошково.

Лиш біліє куц ямину...
Тьохнув соловей високо.
І злякався. Змовк спізнілий.
Тиша. Літо. Ніч. І спокій.

* * *

СКІЛЬКИ В ЛІТА РОБОТИ!

Скільки в літа роботи!
Стрибнуть сонцем в суницю,
Заховатись у травах
встигнуть до косовиці,
Сплести житньому полю
волошковий віночок,
А ще з жовтої квітки
змайструвать огірочок,
У блакиті небес
випасати хмарини,

Підрум'янити щічки
стиглим соком малини,
І квітучій картоплі
заглянуть в сині очка
А іще впеленати
капустину в листочки,
І прозорим намистом
розсмішити порічку
Дріботіти горошком
до нагрітої річки,
Крутобокої дині
грать веселим м'ячем
Обернутись круг тички
крученим паничем,
Пил доріг, як муку,
ситом пальчиків сіяць,
І в степу запускать
повітряного змія...

А ще встигнуть пробігти
босоніж під дощем
Щоб літа залишали
лиш дитинячий щем.

* * *

ПРОЧИТАЙ МЕНІ ВІРШІ СВОЇ

Прочитай мені вірші свої перед сном.
Прочитай мені вірші свої рано вранці.
Щоб Твій голос у душу постукав крилом,
І розкрився в ній розмахом крил інтонацій.

Прочитай мені вірші свої в день весни.
Прочитай мені вірші в час літньої ночі.
Щоб почути, як голос дзвенить Твій в мені.
І почути, як голос Твій ніжно шепоче.

Прочитай свої вірші під сонцем палким,
І під час безкінечної сильної зливи.
Щоб відчуть, як співаєш Ти в серці моїм
І сльозишся россою в його серцевині.

* * *

НЕ ЙДИ. НЕ ЇДЬ. НЕ ВІДЛІТАЙ

Не йди.
Не їдь.
Не відлітай.
Давай побудемо птахами.
Удвох.
Піднімемось за хмари.
Ще раз.
Обіймемось крилами.
Прошу Тебе:
Не відлітай.

Не йди.
Не їдь.
Не полишай
Двох струн, що порвані навіки.
Продовж мелодію для втіхи.
Прошу Тебе:
Не полишай.

Не йди.
Не їдь.
Не відпускай
Руки,
Що створена для злуки.
Гірка самотності наука.

Прошу:
Руки – не відпускай.
Не йди.
Не їдь.
Не відпливай:
З джерел ясних – удвох напитись,
В річках стрімких – удвох зроситись.
Прошу Тебе:
Не відпливай.
Не йди.
Не їдь.
Побудь.
Побався.
Ще раз.
Удвох.
У ритмі
Танцю.

Ще раз.
Й завжди...

Не їдь...
Не йди...

* * *

МОЖЛИВО КОЛИСЬ

Можливо колись я Тобі розповім,
Як я відкривала листи Твої рвучко...
Як прагнула їх, і до них, і мерщій,
І брались за відповідь аркуш та ручка.

Можливо колись я Тобі розповім,
Як я на вірші Твої спрагло чекала:
Про творчість, про біль, про кохання і дім,
Про тих, хто є поруч,
й кого вже не стало.

Можливо колись я Тобі розповім,
Чому нам так легко і щедро писалось,
Чому наші вірші у долі вплітались,
Як квітнула усмішка в серці моїм
І як весняніло тоді все навколо...

Можливо колись я про це розповім.

Можливо колись...
А можливо ніколи...

Танна Захарова

випускниця стоматологічного факультету
НМУ імені О.О. Богомольця 2001 року,
кандидат медичних наук, доцент кафедри
ортопедичної стоматології НМУ імені О.О. Богомольця

У мене багато інтересів, серед яких - спорт і туризм, фотографія і музика, але першим захопленням від самого дитинства і донині є рукоділля. Пам'ятаю, як мені завжди подобалися яскраві та незвичайні речі, як хотілося створювати щось гарне власноруч. Перший мій креативний досвід був у вишивці та шитті, та згодом були випробувані інші техніки, завдяки яким створювалися або оздоблювалися різні речі: картини, іграшки, одяг і аксесуари, предмети інтер'єру. Особливо присмню стало займатися рукоділлям останніми роками, оскільки зараз є дуже багато цікавих матеріалів і технік, тому періодично хочеться спробувати ще щось новеньке.

Якщо дати відповідь на питання, чим саме мене приваблює прикладна творчість, я б назвала кілька причин. По-перше, для мене це є вид активного відпочинку, який не тільки приносить задоволення, але й приводить до появи речей, що можуть прикрасити оселю і викликати позитивні емоції. По-друге, це – творчість і цікава гра, бо ідеї багатьох робіт були придумані особисто. Так буває, наприклад, коли створюєш ляльок за власними ескізами або картини в жанрі колажу, які поєднують в собі кілька технік – вишивку гладдю, аплікацію, розпис на склі. І, нарешті, по-третє - для мене це спосіб нести красу у довколишній світ та дарувати людям радість і гарний настрій.

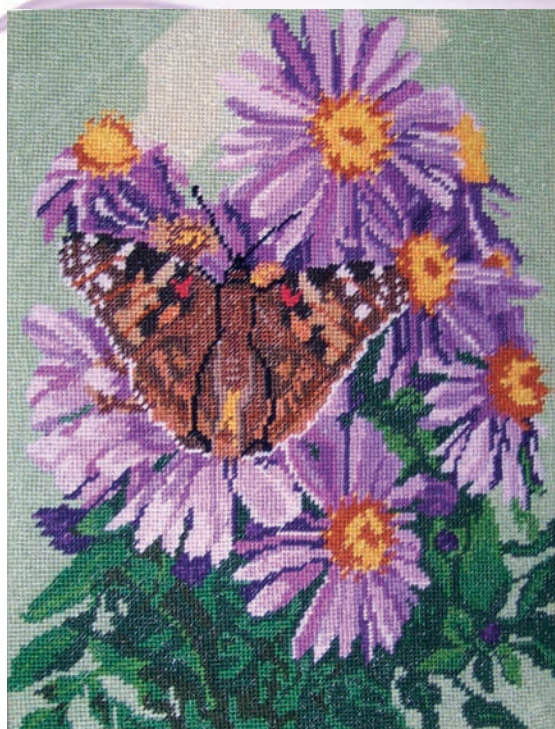

Надія Трищенко

випускниця стоматологічного факультету
Київського медичного інституту 1988 року,
лікар-стоматолог

Працюю в стоматологічній клініці м. Буча та в медичному центрі в м. Ірпінь. Робота важка, по 12 годин, а вишивання бісером і нитками – це як заспокійливе. З часом все змінюється: наші погляди, звички, цілі та способи їх досягнення. За всі роки щоденної праці незмінним залишається тільки бажання працювати, вдосконалюватись та допомогти оточуючим.

Марина Скурда-Морозова

випускниця стоматологічного факультету
Київського медичного інституту 1966 року,
лікар-стоматолог

*Шендітною дівчинкою з
косичкою приїхала до столиці
з наміром навчатися у вищому
навчальному закладі. З третьої
спроби вступила до Київського
медичного інституту, котрий
успішно закінчила 1966 року. Але
паралельно з мрією про медицину
в серці жили музика і поезія. Вірші
пишу з дитинства, а музика – моє
друге життя. Вірші дорослішають
разом зі мною. В них – любов до
природи, до людей, до землі, на якій
народилася, до сім'ї, до коханого. Я
вдячна долі за цю любов. Може, не
все збулося, проте поряд – кохана
людина, двоє синів, улюблена
робота. І нехай не все в житті
безхмарно, головне – залишатися
Людиною на цій землі.*

ЖДУ

Жду, люблю, надеюсь и мечтаю,
Радуюсь, тоскую и грущу,
Дай мне руку, слышишь, ожидаю,
Никогда ее не отпущу.
Скажешь мне: иди, ищи, – приеду,
На краю земли тебя найду,
Только позови любовью, знаю,
На краю обрыва догоню.
Только б знать, что ты идешь на встречу,
Полную любовью и теплом,
И наступит долгожданный вечер,
Я всю жизнь бы прождала ее.

1968

ТЫ НЕ ЗНАЕШЬ?

Ты не знаешь, отчего так низко небо,
Серо и безрадостно вокруг?
Это оттого, что долго не был
Ты со мною рядом, милый друг.
Это оттого, что писем нету,
Это оттого, что я грущу,
Это оттого, что снова взглядом
В мире глаз твоих не нахожу

1968

СЛОВА МОЛЧАТ

Слова молчат,
Но сердце бьется громко,
Готово достучаться до глубин,
Нагрят громом,
Камнем вниз свалиться,
Стену безмолвия разрушить в миг один.
Слова молчат,
И сердце в тоске сжалось,
Ушедших переполнено обид,
Готово молнией пробить,
Хоть попытаться
Стену безмолвия разрушить в миг один.
Слова молчат,
Без слез, упреков, жестов,
И только в сердце стрелы, тетива
С молчанием готова вновь сразиться,
Лишь бы весна любовью ожила...

1981

ВСЕ ШАГАЮ

Все шагаю я, родной привычной
Светлой той тропе не изменю.
Не увижу на чужой обычной
Светлую восторженность твою.
Солнечным теплом лучи играют,
Радугой искрятся от любви,
Звездами не небе нам мигают,
Светом первой юности зари.
И в глазах не меркнет свет горенья,
Не мельчает колодец глубин,
Светлой чистотою озаряет
Серебро явившихся седин.

1981

НИЧТО НЕ УБЬЕТ...

Ничто не убьет в сердце память живую:
Ни холод во взгляде, в чужих глазах рядом,
Молчанье как вечность,
Чужая беспечность,
Ни радость большая,
Ни горе мое.
Ничто не погасит огонь ее ясный:
Ни тучи густые,
Дожди грозные,
Угасшие звезды
И мрак ночи грозной,
Ни счастье мое.
Ничто не убьет в сердце веру святую,
Слова-реки злые,
Разлуки немые,
Тоска в сердце грустном,
Мир кажется пуст с ней,
Ни радости редкие встреч.

Гори мое сердце, мечтою питайся,
Стучи в дверь, окно,
Не тужи, разгорайся
И верность мечте береги,
Не дай захлебнуться,
В дыму задохнуться,
А ясной искрою с другою столкнуться,
Огнем нежным светлым согреть.
Зажечься звездой,
Проснись весной
И в жизни другой не сгореть.
1998

Я К ЮНОСТИ ПРИТРОНУЛАСЬ РУКОЮ

Я к юности притронулась рукою,
В глаза родного сына заглянув.
За руки взявшись с призрачной весной,
Ожили краски юности живой.
Запело сердце соловьиным свистом,
Все звезды зазвенели хрусталем,
Береза зашептала нежно листьям:
«Иди, ищи ту встречу с родником».
Он напоит и даст живую силу,
Любовью всколыхнет, трепет зажжет,
Засветит вдалеке глазами милой,
Надежду в сердце новую вольет.

1999

РАБЫНЯ И СКАЛА

Во мне живут две женщины: рабыня,
Покорная, послушная жена,
А та, другая, – нимфа и поныне
Никем непокоренная скала.

Во мне живут две женщины: земная,
Как мягкая подушка у огня,
А та, другая, как звезда немая,
Далекая, незбывшая мечта.

Во мне живут две женщины: я мама,
Сестра и тетя, с ними я своя,
А та, другая, как земля чужая,
Холодная, далекая страна.

Во мне живут две женщины, родная,
Дает свободу нежности в лучах,
А та, другая – горы Гималая,
С холодными вершинами в снегах.

Во мне живут две женщины, я знаю -
Как нераздельны речки берега,
Одна другую в жизни дополняют,
Сгорают вместе, как одна свеча.

2001

ПОСВЯЩЕНИЕ ЖЕНЩИНЕ

Желаю быть мечтой желанной,
Надеждой светлой первозванной...
Любимой быть звездой в пути,
Светить, но не сгореть мгновенно,
Прослыть прекрасной, дерзновенной,
Кумиром высоко взойти!
Не знать ни страха, ни страданий!
И в дружбе с совестью прожить,
А в океане всех желаний
Свой шанс один не упустить.
Живи и радуйся, как птица,
Что каждым утром в небеса
Стремится ввысь и хочет слиться
В том океане серебра.

2001

ЧИМ Є ЖИТТЯ?

Чим є життя? То мить священна,
Народження і думки зліт,
Серпневих зірок мерехтіння,
Надія, мрія, сонця світ.

То – перший подих і прозріння,
Матусин посох у життя,
То – перші злети і падіння,
Поріг далекий в небуття.

Чим є життя? Зерно пшениці
На полі стиглим і стерня.
Чим є життя – вода в криниці
І повні відра до вінця!

Життя – то радість і смятіння,
Великий гріх і каяття,
То велич розуму і вміння
В руках великого творця.

Чим є життя? То метушіння
І біг з трампліном до кінця,
Це іскра в серці, як видіння,
І раптом – крок у небуття.

2001

ЗАПОМНИТЕ МЕНЯ ТАКОЇ

Запомните меня такой:
Заботливой и неказистой,
Надежной, верной и родной,
С улыбкой светлой и лучистой.
Неугомонной, не святой,
Неуспокоенной от жизни,
Неторопливой и земной
И с затаенной глыбой мысли.
Запомните меня такой:
Несоблазнительной, непышной,
Чуть скромной, но всегда живой,
С горячим сердцем, светлой мыслью.

Запомните меня живой,
Неговорливой, ненадменной,
Простой, естественной, незлой,
Отзывчивой и вдохновенной.
Запомните меня такой:
Трудолюбивой, безмятежной,
Летающей в мир мечты безбрежной.
Запомните меня такой!

2002

СТІНА ЧЕТВЕРТА

Мов капля світла, мов зернина
Всього майбутнього життя,
Мій онучок, ти – моя днина,
Стеблина від мого буття.

Моя краплина, моя нива,
Нескінченні мої жнива.
Кровинко ти моя кмітлива,
З тобою серце ожива.

Ще перші кроки так далеко,
Щоб повести тебе в поля.
Надію маю, що лелеки
Нам закурличать там здаля.

На цій землі знайдеш стежину
І не злякаєшся стерні.
Ногами босими на землю
Ступити зможеш з перших днів.

Щоб перший крок – не помилковий,
На вірний шлях тебе привів.
Життя – це іспити всі роки,
І подолати всі їх ти зміг.

Стіна четверта, моя сила,
Нестигле яблуко в саду,
Дарунок від мого ти сина, –
Ціннішого я не знайду.

2002

Я ВАМ ЗАЛИШУ

Я вам залишу зорі, землю,
Залишу всі думки й слова,
Що так зірвалися із серця,
Коли надія ще жила.
Залишу вітер, чисте небо,
Частину в них свого тепла
І світлу мрію нескінченну,
З якою все життя жила.
Залишу біль, своє бажання,
Жагу життя і радість дня,
І кожним ранішнім вітанням
Загляну сонцем до вікна.
Я залишаю стежку в полі,
Яку нам доля простягла,
Матусин погляд на порозі,
Коли у світ цей повела.
Нехай не заросте стежина,
І внуки бігають по ній,
Там не згорять, як соломина,
Розійдуться на сто доріг.
Я вам залишу зорі, небо,
Свою любов понад усе.
Не треба сумувати, не треба,
Лишаю слово вам своє.

2003

МИ – ГОСТІ ВСІ

Ми – гості всі на цій землі,
Лише приходим не всі зразу.
Незаплямовані листки,
Незібрані краплини часу.

Якщо зібрати разом час,
Хмарини білі, чорні, сірі,
То все залежить лиш від нас –
Якого кольору ми нині.

Ми – надруковані книжки:
Ті – пилом вкриті, ті – читають.
Якщо цікаві сторінки,
То і вершини досягають.

Ми – гості всі на цій землі,
Та з нас не кожен шлях свій має,
Плоди дозрілі не встигає
Зібрати всі на цій землі.

Якщо свої – то не біда,
Їх і онуки дозбирають.
З чужих плодів - лиш лобода
В садах засохлих розквітає.

Ми – гості всі на цій землі,
Хто раз, хто два, а хто – навечно
Приходить в мить свого життя,
А хто – як зірка, блискавично.

2004

НЕ НАДІЛИВ

Не наділив Творець красою,
Яка вражає, мов стріла.
Лише вогнем святим, іскрою
Торкнувся ледь мого чола.

Дав слово думки блискавичне,
Слід залишає як рілля.
Зростає дерево денно, звично
Плодами стиглими діля.

Не дав краси, та дав натхнення,
Уміння творчого, мету.
І розуміння сьогодення
Іскру підтримує святу.

Дав скальпель в руки,
Точність зору,
Життя безцінне і жагу
Знайти стежину своїй долі,
Скрізь обминаючи стерню.

2005

ТОМУ РАДІЮ

Тому й радію, що живу,
І щастям повна незбагненно.
І ранкам чистим, солов'ю,
Життю дивуюсь нескінченно.

Свій кожний подих,
кожний день
Як дар великий я сприймаю.
Через роки переступаю
Та дякую, що є тепер.

Не тільки радість,
є і гнів,
Та все ж я цим не переймаюсь,
Життя – дарунок нам усім,
Вже іншого не буде раю.

Тому щаслива, що живу,
Тому радію, посміхаюсь,
Бо бачу сонце наяву,
З ним кожний ранок зустрічаюсь.

В своїм вікні з ним помовчу,
Та серцем радісно співаю.
Тому щаслива, що живу,
Тому і сонцю посміхаюсь.

2005

Наталія Ткачук

випускниця стоматологічного факультету
Київського медичного інституту 1979 року,
асистент кафедри терапевтичної стоматології
НМУ імені О.О. Богомольця

Малюю з дитинства, але ніде цьому не навчалась. Спочатку малувала просто те, що оточує і є цікавим для інших, і дарувала свої твори. Потім, вже працюючи стоматологом, намагалась створювати красиву радісну усмішку у своїх пацієнтів і відкрила для себе те, що стоматологія – це теж вид мистецтва. Але стоматологічні маніпуляції потребують колосального зосередження, точності і відповідальності. Малювання дозволяє поринути у більш гармонійну неповторну працю і розкривати світ прекрасного ще повніше і ширше. Все, що наповнює вашу душу, все, чим ви хочете поділитись з ближніми – все це ви можете намалювати, і мені здається, що це – чудово.

Гімн людям праці

Всі хто працює на землі,
хто вирощує хліб і виноград,
і всі ми, хто виховує зростаючу молодь,
є робітниками на жнивях Господніх.

Внутрішній замок

Уявіть, що ваше тіло – це замок, а ваша душа – це діамант всередині замка. Душа в своєму духовному вдосконаленні проходить різні етапи, які зображені на картині у вигляді кімнат, – від першої до сьомої.

Різдвяна Роза

Давайте попросимо на Різдво: «Матінко Божа, котра годувала маленького Ісуса Своїм молоком, нагодуй і нас, своїх дітей, молоком Своєї милості і блаженств!»

Неділя

Є такий острів, де люди плідно і чесно працюють, живуть в справедливості і правді, а в неділю всі гуртом поспішають на службу Божу.

Пророк Ілля. Кармель

Це дві взаємопов'язані картини, які є ілюстрацією до біблійного сюжету, проте, як пророк Ілля відвернув Ізраїль від ідолопоклонства. (Гора Кармель — місце, де певний час жив пророк Ілля, де він переміг жерців Ваала)

Новонароджений

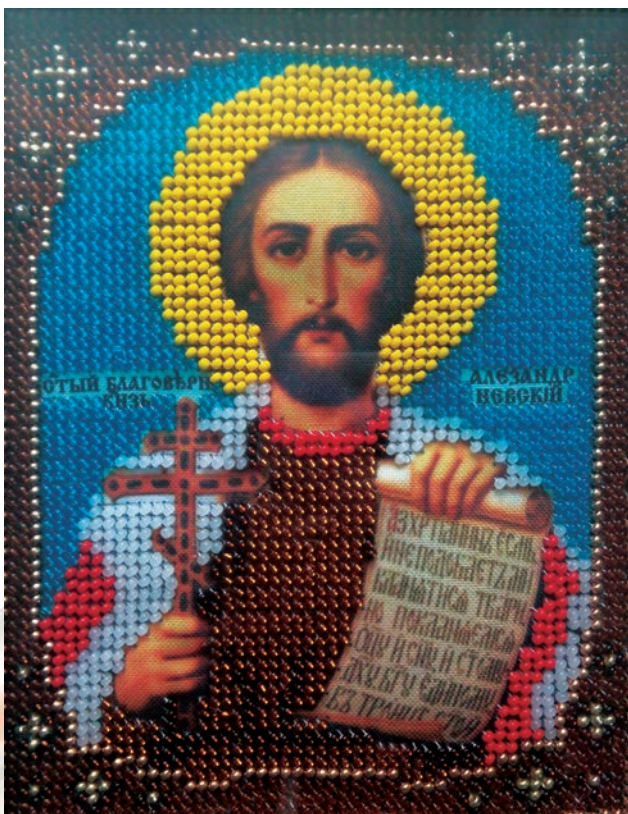
Ми можемо народитись вдруге, якщо попрацюємо в саду життя, подібно до бджілок, даруючи мед добрих справ, а Божа Матір візьме нас під свій захист і покров. Тоді дерево нашого життя розцвітає і дає плоди.

Олена Марченко

студентка 1 курсу стоматологічного факультету
НМУ імені О.О. Богомольця

*Я родом із мальовничого міста
Золотоноша Черкаської області.
На створення таких робіт мене
надихнули мої бабусі. Вони
протягом усього життя вишивали
хрестиком рушники. Я вирішила
продовжити цю традицію і тепер
вишиваю в подарунок для рідних
людей.*

Аліна Тригоренко

випусниця стоматологічного факультету
НМУ імені О.О. Богомольця 1997 року

До учебы в Университете закончила сестринский факультет Киевского медицинского училища №2. После окончания НМУ работала врачом-стоматологом (вела терапевтический, хирургический и детский прием).

После 2007 и по сей день работаю врачом Су-Джок-рефлексотерапевтом и гирудотерапевтом.

К своему творчеству отношусь критично. Скорее воспринимаю его как один из способов познания мира – через образ и слово, как возможность материализации прожитого мгновения в попытке обрести гармонию.

ШЕСТОЕ ДОКАЗАТЕЛЬСТВО ИЛИ РАЗМЫШЛЕНИЯ О НАРОДНОМ ОБРАЗОВАНИИ

С незапамятных времен человечество стремилось к свету, будь то свет в конце тоннеля или яркая немеркнущая звезда учения, неодолимо приковывающая к себе все взоры и помыслы человека разумного.

Общезвестен тот факт, что учитель есть создание, предназначенное природой для того, чтобы иметь учеников, а ученики, собственно, для того, чтобы терзать учителя. Первый обладает большим арсеналом своих (или заимствованных) систем и ухищрений, в конце концов приводящих к неизбежному запоминанию, трепетному сохранению и автоматическому выбросу всех накопленных сведений вторым (т.е. учеником) в период наиболее нежного обоюдного общения (т.е. в период сессии). Как замечено ранее, именно в этот период первые и вторые связаны наиболее

прочными узами, доказательством которых служит постоянное незримое взаимное присутствие в жизни друг друга.

Доказательство первое. Кто из вас, имевших в жизни своей хоть какое-то образование, хотя бы раз закрыв глаза (перед или после зачета/экзамена) не видел перед ними светлый образ своего преподавателя, и в чьих ушах не звучала сладостная мелодия голоса этого Деспота Нагружающего?

Доказательство второе. Кто из вас, живущих в этой стране Образования, не вздрагивал, просыпаясь в кромешной тьме от ни с чем не сравнимого ощущения бесконечности приснившегося экзамена и через весь стол тянущейся руки с билетом №13? Кому принадлежит эта рука, узнаваемая даже во сне? Говорить излишне.

Доказательство третье. Кто из вас, обладающих хоть какам-то чувством меры, не замечал, как преобразается лицо ваше с появлением в поле зрения объекта под названием Преподаватель (спектр изменений на лице зависит от степени развития мимических мышц и оценивается по десятибальной шкале)?

Доказательство четвертое. Кто из вас, постигающих тайны науки, не замечал внезапных приступов сердцебиения, волнения и удушья, когда мелодичный голос называет вашу фамилию и тем самым обрекает вас издавать нечле-

нораздельные звуки (нечто среднее между мычанием и тихим стоном)?

Доказательство пятое. Кто из вас, робкие и безответные мученики, не мечтал хотя бы раз в жизни поменяться местами с горячо любимым Сатрапом и хотя бы раз в жизни не сдерживать воображения?

Доказательство шестое. До сих пор науке неизвестно, но, пока горит звезда нашего образования и не устают хлопать двери, впускающие и выпускающие желающих, остается надежда, что появится на свет Шестое Доказательство Любви.

ВЕСЫ

В сером рассветном небе – неровные очертания крыш, труб и полупрозрачных телевизионных антенн. Все говорит о приближении нового дня – обрывки газет на мостовой скоро повстречают утреннюю метлу дворника, раскатистое эхо первых грузовиков разбудит самых нервных, и все в этом мире станет на свои привычные места. Места, занимаемые им в круге белого дневного света. Места, к которым мы все так давно привыкли. Не глядя протяни руку – достанешь то, что тебе нужно.

А пока утренний свет разгоняет ночные тени, где-то там, наверху, уже приготовлены весы для нового дня: весы с пустыми чашами и тонкой стрелой – чуть коснешься – и уже дрожит, трепещет, не успокоится. Кто-то там, наверху, уже приготовил черные и белые шары – мы должны разложить их сегодня.

Ночные тени отступают, тихо перешептываясь между собой – свидетели иного мира, иной реальности, они обладают долгой памятью и знают нас лучше, чем наши привычные дневные спутники.

Светлее и светлее утреннее небо, уже не видна даже самая яркая звезда, и только узкий серп луны как будто бы остановился, запутавшись в ветках высокого тополя.

Первые утренние прохожие с явной неохотой покидают обжитые за ночь убежища. Хлопают двери, ветер шелестит газетной бумагой и последними осенними листьями. Отдохнувший за ночь огромный механизм безумной машины оживает и заявляет о своей жизнеспособности все учащающимся стуком и грохотом. Грохочут трамваи, в которых плохо закрученная гайка и разболтанное стекло напоминают о себе на каждом повороте. Стучат по мостовой каблучки – в их дробь вплетается мягкий резиновый шум автомобилей, солирующих гудками.

Где-то там, наверху, неутомимый маятник отсчитывает драгоценные секунды, и чья-то рука потянулась за первым шаром. Черный? Белый? И вот уже день предьявляет

свое право на нас – тени ушли, и мы о них до вечера не вспомним. День со сложноподчиненными связями и множеством бесполезных слов, в которые одеты такие же поступки. Кто уступит свое место под солнцем? Вон, посмотрите, кто-то немножко подвинулся. Добрый. Дрогнула стрелка весов, нерешительно одобряя. Что-то тихо звякнуло в чаше, как-то посветлее стало вокруг – первая за этот день улыбка.

Весь реальный, дневной мир работает и вертится вокруг своей оси – и колесо едет прямо по нам. На циферблате часов сосредоточилось все нетерпение – скоро домой! "Время резиновое – тянется и тянется – сил нет", – обронил кто-то. Секунды ушли – бесценное богатство и непозволительно роскошный дар – секунды ушли, а мы и не заметили этого подарка. Конец рабочего дня – вторая половинка жизненного цикла – все же приблизился, и с радостным вздохом освобожденного узника – домой.

День, урожайный на черные и белые шары – вон сколько их уже на весах! Вечерние сумерки мягкой шапкой накрывают дома, спешащих прохожих и похожие друг на друга в сумерках автомобили. Все громче и громче переговариваются тени, а большое механическое сердце города уходит в отставку до утра.

Появляются на вечернем небе первые звезды – да они ведь и днем есть, только мы их не видим, потому что вспоминаем о них раз в году – в последний день отпуска, глаза к небу и удивленное "Ого!"

Тихие и неслышные, тени забираются к нам в дома и устраиваются у нас за спиной. Свидетели. Перед устало закрывающимися сонными веками – весь день. Идут и идут длинной чередой люди, поступки, слова и наше, всегда лично-правильное к ним отношение. Дрожит стрелка весов.

Может, кто-нибудь все же захочет узнать, каков счет?

* * *
В странном городе
расположенном на
краю света

Среди
недочитанных книг
— Внутри
— непрочитанных
Книг

Где больше не наступает утро
На разных языках
звучащее
одинаково

Где люди поменялись местами
с кошками
и собаками
Размеренностью своей
отпугивая собратьев
Распределяя пространство
денежными знаками
Растворяя себя
в дожде
и сломанных светофорах —

— Почему-то в этом
Городе

Появляются только
маленькие
стихотворения
Строчками наползающие
друг на друга

С точками проникающими
друг в друга.

* * *
Зачем ей Бермудский
треугольник?
В нем всего три угла
И манящая
вязкость
квадрата.

* * *
Когда-то у него были крылья
и небольшой хобот
Он всегда торопился, будто
боялся
Страх, похожий на колесо
телеги
Наматывал дни
и ночи
на ось
И колесо вращалось быстрее
И быстрее бежало время
Пока не закончилось.

РЕЗИНОВЫЙ ДЕНЬ

Рано утром он зацепился
за стрелку будильника.
Потом стал тонким
и на просвет почти
прозрачным.

Ближе к обеду в его ткани
появились маленькие
отверстия
как от швейной иглы
(кто-то явно пытался его
заштопать).
Во время заката он
дрожал и извивался,
Плотным краем пытаюсь
забраться
под кожу.
Где вскоре уснул.

* * *
Как известно,
с наступлением зимы
Некоторые животные
Впадают в спячку.

Сон превращает их
В неподвижные меховые
коконы.

Хранящиеся в норах до
весны.

Хранящие тепло дыхания.
Хранящие насекомых на коже.
Хранящие сны и воспоминания.

В норах. До Весны.

* * *
Какие-то странные звуки
(ручей становится водопадом)
Доносятся из канализационного люка
(рельефная металлическая крышка
с №).

Природа их загадочна
(но кто устоит перед тайной?).

А происхождение конкретизировано

Двумя Рабочими Системы
Коммунального Хозяйства.

И одним длинным

Гибким Шлангом.

Песня Воды.

Ножі, виготовлені автором

Вікторія Мураховська

випусниця стоматологічного факультету
Київського медичного інституту 1988 року,
лікар-стоматолог

*Дарю свое Созвучие: Суми-э –
живопись из тумана.*

*Рисовая бумага – как тонкая
грань между миром явленным и
скрытым, вход в другие измерения.
Таинство рождения Чуда...*

Дотик

Сон на яву

Триптих «Пристрасть»

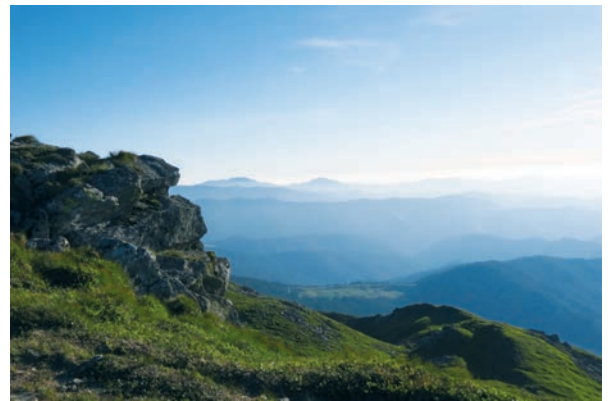

Наталія Біденко

випускниця стоматологічного факультету Київського медичного інституту 1986 року, доктор медичних наук, професор кафедри дитячої терапевтичної стоматології та профілактики стоматологічних захворювань НМУ імені О.О. Богомольця

Творчість – це можливість доторкнутися до різних світів, помандрувати іншими вимірами, зазирнути за межі буденності, що, зрештою, допомагає краще осягнути, зрозуміти і прийняти даний нам світ повсякденності. Знаходити красу і мудрість у тому, що нас оточує і супроводжує, вчитися у навколишнього світу і намагатися подарувати свої відкриття іншим.

Фото з циклів
«Карпати», «Місто»,
«Перевернутий світ»

Автопортрет

Альона Філіпенкова

випускниця стоматологічного факультету
НМУ імені О.О. Богомольця 2012 року

Родилась в г.Киеве 12 марта 1990 года. В Киеве же окончила школу и с переменным успехом училась в НМУ имени А.А. Богомольца. С переменным, потому что время от времени ныряла глубоко в творчество, а всплывать – забывала.

Сейчас создание текстов, идей и концепция стало основной деятельностью. Никуда не делось и творчество «для души». До сих пор пишу стихи и короткие рассказы, намного больше рисую и пробую себя в качестве та-ту-мастера.

* * *

время замедлится, сделает шаг назад,
встанет задумчиво, вжавшись в стену плечом.
если меня спросят – как выглядит ад,
я без сомненья отвечу: там не горячо.
так, как теперь между нами – в один из дней
я не почувствовал там в глубине колотья.
ад – когда ты стараешься быть моей,
но уже – ничья.

* * *

нам отмерено жизнью – от сих до сих -
за плечами чужую беду носить.
даже если тебе не хватает сил -
надорвись, а дойди до финиша.
если все известно – так не пищи:
сам назвался мулом – вперед, тащи!
там в конце – сто грамм, и пустые щи,
и амнистия всяким выжившим.

так чего б не рискнуть? ну а там – гляди:
если справимся – многое впереди.
только память, не надо, не береди.
ни к чему вспоминать бывое.
там костляво щерятся мертвецы,
там ты сам едва не отдал концы,
там на грани сущего праотцы
забирали друзей из боя.

в общем — думай об этом, пока в строю.
видишь, я еще рядом, еще стою,
я себе выгрызаю судьбу свою,
а не выгорит — так могилу.
нам отмерено жизнью — от сих до сих -
за плечами чужую беду носить.
а пощады... да было б кого просить,
так что жми, пока хватит силы.

* * *

в этой стуже молчанье пронзительно, айсберг словно,
проломивший линкорову тушу своим плечом.
на конце рычага умирает застывшее слово
сохраненное для тишины телеграфным ключом.
будто кто-то из трека старательно вырезал звуки
и с любовной жестокостью рты экипажу зашил,
чтобы кто-то на суше болезненно свыкся с разлукой,
чтобы кто-то на суше поверил: здесь — ни души,
здесь никто не любил, не дышал, не смеялся, не жил.

приходи. помолчим на двоих — безнадежно и остро.
как молчит из разинутых окон заброшенный дом,
как транслирует горечь молчанья безжизненный космос,
как кричит тишина искалеченным высохшим ртом.
помолчим. и быть может услышим, как с бешеным
ревом
шар горячего солнца прорвет горизонта хребет,
и, раскрыв свою грудь, осознаем, что истинным словом,
отраженной волной от далеких холодных планет,
новый день наполняет дрожащий безжалостный свет.

* * *

осень. белесый кисель, безобразная муть.
чай по утрам и туман. ломота в пояснице.
осень — одна из провальных попыток уснуть,
просто уснуть и больше не повторится.

осень. ползущие медленно стрелки часов.
первый простудный озноб и замерзшие руки.
плюс бесконечность чужих часовых поясов,
чьих-то несказанных слов и прогорклой разлуки.

осень. застегнута наглухо. курит и ждет.
тихо на лавочке на опустевшей площадке.
тикает таймер. ложится рука на плечо.
"нет, не замерзла", — дежурно, — "конечно, в порядке".

осень. пора выходить и встречать мерзлоту.
всю безысходность продрогшей и вызревшей стужи.
руки в карманы. взгляд — в землю. и сквозь суету —
мимо домов, мимо парков и скверов, по лужам.

делаешь шаг в никуда — и привет, кого знал.
вывернуть плечи, чтоб гордо, чтоб площади шире...

осень. бесцветное небо. последний причал
мертвых надежд, заблудившихся в брошенном мире.

* * *

я вылетаю на встречную. я лечу.
ветер приятельски треплет меня по плечу.
если ты скажешь я болен, пора к врачу —
лучше сойди по пути, всяко выйдет дешевле.
там, под крылом, голубым заискрит озон.
я — истребитель, я — поисковый зонд,
я устремляюсь в пространство и в горизонт,
сбросив пудовый камень с уставшей шеи.

мне не впервой вот так. забываясь — быть.
остро и ярко, и звонко, как рвется нить,
после чего не вспомнить и не забыть -
время свернется мифическим Уроборосом.
это бывает, если шагнуть за грань,
если сорваться в путь в несусветную рань.
там уж аркань меня, милая, не аркань -
в петлю лассо угодит раскаленный воздух.

что у тебя? все по-прежнему? так держать.
ты заявляешь — от рока не убежать,
тащишь свое убеждение, как скрижаль
каменную. немного — хребет твой треснет.
только меня — не жди под своим ярмом.
я не про жизнь такую, я — не о том.
может кому-то прижизненный склеп и дом,
мне же — не место с покойниками, не вместе.

я вылетаю на встречную. я лечу.
это одна из дивных моих причуд.
все, о чем я мечтаю, чего хочу -
там, за последним из тысячи перевалов.
хочешь — ищи забвения и лечись,
хочешь — босой ступней изучай карниз.
хочешь... впрочем, чему тебя учит жизнь?
мне же для вдоха и выдоха — жизни мало.

* * *

расстояние — это не автострады и не километры,
не взлетные полосы и не перроны вокзальные.
это когда не дышится, как против ветра.
это когда между сердцем и сердцем — молчание.
и что-то внутри трещит, и ловит помехи,
но больше за ними не различает голоса.
это когда ни вспомнить уже ни смеха,
ни чем пахнут волосы.

расстояние — это не тогда, когда не прикоснуться,
не тогда, когда пальцы не ловят горячую руку.
это когда тебе хочется ущипнуть себя и проснуться,
чтобы больше не чувствовать, как это — друг без друга.
это когда тебе больше не страшно поверить
в то, что за словом уже ничего не скрыто.
это когда ты оставил открытые двери,
а душа — закрыта.

расстояние — это не пытка, не боль разлучения,
это не с мясом вырванная часть твоего существа.
это когда ты уже не просишь прощения,
даже когда намеренно резок в словах.
это когда очень хочется надеть черное,
будто бы в трауре, ломанной тенью застыть в двери.
это когда ты шепчешь чувству на боль обреченному:
хватит терпеть. умри.

и когда наконец расстояние все же случается,
ты понимаешь, как стало легко дышать.
вот ты уходишь... уходишь и не прощаешься,
в слове "прощай" злобным призраком слово "прощать".
так вот, ты не ищешь ни понимания, ни прощения -
это не нужно звенящей пустой душе.
и на часы посмотришь: когда там мое воскрешение?
вот оно. скоро. уже.

* * *

чувствую. кожей. шерсть на загривке топорщится.
если сейчас не бежать — то пиши пропало:
это когда перевешивает одиночество,
а после — как будто целого мира мало.
словно в груди дыра — хоть гребни лопатой
землю, стихи, цвета — но не стать полнее.
Боже, за что на дурную башку косматую
ты мне послал мечту, которой болею.
мне бы уже остыть да осесть хоть где-нибудь.
нежно в ладони родную держать синицу.
так нет, я толкаюсь, я рвусь, отвергая свою судьбу,
в каждом источнике будто пытаюсь напиться.
будто бы мало мне одного колодца...
будто бы я, перепробовав всякую воду мира
снова смогу заполнять переспелым солнцем
в сердце моем даже самые черные дыры.

* * *

ты приходишь. ты потрошишь мне душу.
ржавым консервным ножом раскрываешь череп,
будто шкатулку полную безделушек.

я молча терплю. я даже в тебя не верю.
пока ты вскрываешь меня неспешно, смакуя
я пью свой вечерний чай и готовлю ужин.
ты хочешь услышать, что я по тебе тоскую? -
я знать не хочу для чего я тебе нужен.
и все между нами давно решено. устаканено.
мне легче решить, что тебя никогда не было.
ты пишешь ножом по коже "какое небо!
Айда пробежимся по крышам?
Твоя Память."

ДРУГУ

между нами чего только не было:
и братания, и война.
а сегодня ты видишь небо
в равнодушном провале окна,
солнце ясное, зной воскресный,
воздух сладок на склоне дня...
мир огромный и интересный -
так люби его без меня.

ничего, глядишь, не изменится.
все уходит — приходит срок.
кот в тени у подъезда лЕнится,
закипает древесный сок,
и земле без водицы маотно
в этом жадном июльском огне.
все теперь у тебя будет правильно,
только помни не обо мне.

сутки тают липким пломбиром,
замыкают свой новый круг.
я хочу, чтобы мир был миром,
для тебя, мой беспутный друг.
ты не станешь забытым и брошенным —
так судьбы завязалась нить.
но отпусти меня по-хорошему,
раз ты просишь ее отпустить.

ночь тебя напоит прохладой,
растечется в углы, как ртуть.
пусть же станет тебе отрадой
развеселый твой долгий путь.
мы с тобой — параллельные линии
мы — продольные бытия.
пусть звонят тебе редко отныне
остальные, но больше не я.

для печалей ли предрассветный час,
первый солнца луч — для кручин?
если ты забыл, вспомни еще раз,
все, чему ты меня учил.
сизый дым туго в кольца свился,
шелестит в траве чешуей.
мы с тобой непременно свидимся,
как не в этой, так в жизни иной.

и чего между нами ни станется -
и братания, и война.
что ж грустить, что теперь расстанемся
мы на долгие времена.
мы усвоим урок из прошлого,
и когда мы столкнемся вновь,
я — приду к тебе по-хорошему,
ты — не тронешь мою любовь.

* * *

говорят, старине Кольту сейчас не весело.
оттого и руки порой у него дрожат.
его леди гуляет со Смитом, немного – с Вессоном
и немного с Джоном в десятого этажа.
его леди глазами метко стрелять обучена.
бьет без промаха, без сомнений и наверняка.
Кольт смирился и часто пьет по такому случаю
привыкая к почетному титулу холостяка.
он три дня небрит, он молчит и все время хмурится.
его леди чулок подтянет – и выйдет вон.
и бойком стучат каблуки по безлюдной улице,
и имеют ее Смит и Вессон, и чертов Джон.
но не это в груди печет, не об этом мается,
не за тем часами он жадно глядит в окно.
Кольт не может понять, почему уже не считается,
почему ему так отчаянно все равно.
хоть бы где на миг защемило горячей ревностью,
хоть бы раз он замер в проеме, отрезав путь.
Кольт отравлен домом. рутиной и повседневностью.
и забыл перекресток, где можно назад свернуть.

* * *

есть такие вещи, о которых вслух – не положено.
потому не надо, не спрашивай. я прошу.
я любовью, как жеребец, на бегу стреноженный -
рыжим боком о землю ржавую торможу.
я копытом рыл бы, да видишь вот – заарканенный.
все ушами стригу, брыкаюсь, пытаюсь встать.
тыходишь ближе. ты гладишь меня руками.
мне уже не скрыться, не спрятаться, не убежать.
привыкать к удилам и острым ковбойским шпорам.
трэнзель грызть, и, качаясь, твой вес ощущать в седле...
мне почти не страшно. я весь изнутри скован.
я почти привыкаю к веревке, рукам, земле.
я почти смирился, да что там, почти что вижу:
ты верхом. пахнешь потом и пылью растертого табака.
я роняю голову в пыль. и мой бок рыжий
возбужденно дрожит, предвкушая узнать ездока.

есть такие вещи, о которых вслух – не положено.
потому не надо, не спрашивай. я и сам
не пойму отчего так сладко мне и тревожно
доверять тебе, дороге и небесам.
я и сам не знаю, откуда во мне все это -
забродившим соком по жилам моим бежит.
я готов и до края, и, черт побери, за край света.
только крепче сжимай мою руку. сильнее держи.
расскажи мне о том, как бывает безумно и сладко,
как горячим дыханием простынь бывает полна.
я смотрю на тебя воровато, касаюсь украдкой,
и металлом во рту гладит небо густая слюна.

есть такие... а впрочем, чего я, ну, в самом деле?
воздух пахнет бензином и дымом моих сигарет
мы врастаем друг друга. и чувствуем на пределе,
как в груди вскипает безжалостный наш рассвет.
позади – дорога у нас, впереди – дорога.
время катится медленно, сладкой древесной смолой.
ты не бойся, что будет больно. я вытерпел многое.
я сегодня хочу до краев наполняться тобой.
может выпьем? чтоб губы пекло и горели легкие?
чтобы мы друг в друга – вдребезги, до крови.
и не важно, куда нас гонит взащей нелегкая
по дороге дикой и безрассудной живой любви.

* * *

ночь липнет к коже – горячая, пряная, черная -
влажно и вязко скользит по дрожащим пальцам...
слышишь, приятель, ты совершенно чокнутый –
раз уж со мной связался...
слышишь, приятель, теперь от меня не отделаться
я же дурак – доверчивый и привязчивый...
скоро рассвет и трасса опять простелится
в точку продления нашего настоящего.
ты усмехнешься, по-свойски мне патлы взъерошишь,
я – расскажу миллион самых глупых историй.
слышишь, давай наш финал станет самым хорошим.
мы оба этого стоим.

Рашид Мамедзаде

випускник стоматологічного факультету
НМУ імені О.О. Богомольця 2016 року,
лікар-стоматолог-інтерн

З дитинства захоплювався малюванням. Під час навчання у школі вступив до Державної художньої школи імені П.Т.Шевченка, в якій провчився до дванадцятого класу. Проте, народившись в сім'ї лікарів, твердо знав, що стану саме лікарем, і завжди щиро прагнув до цього. А зараз, вже працюючи, застосовую свої творчі навички в естетичній стоматології, адже стоматологія сьогодні – це, в першу чергу, мистецтво.

Сніг тане

Очікування

Вона

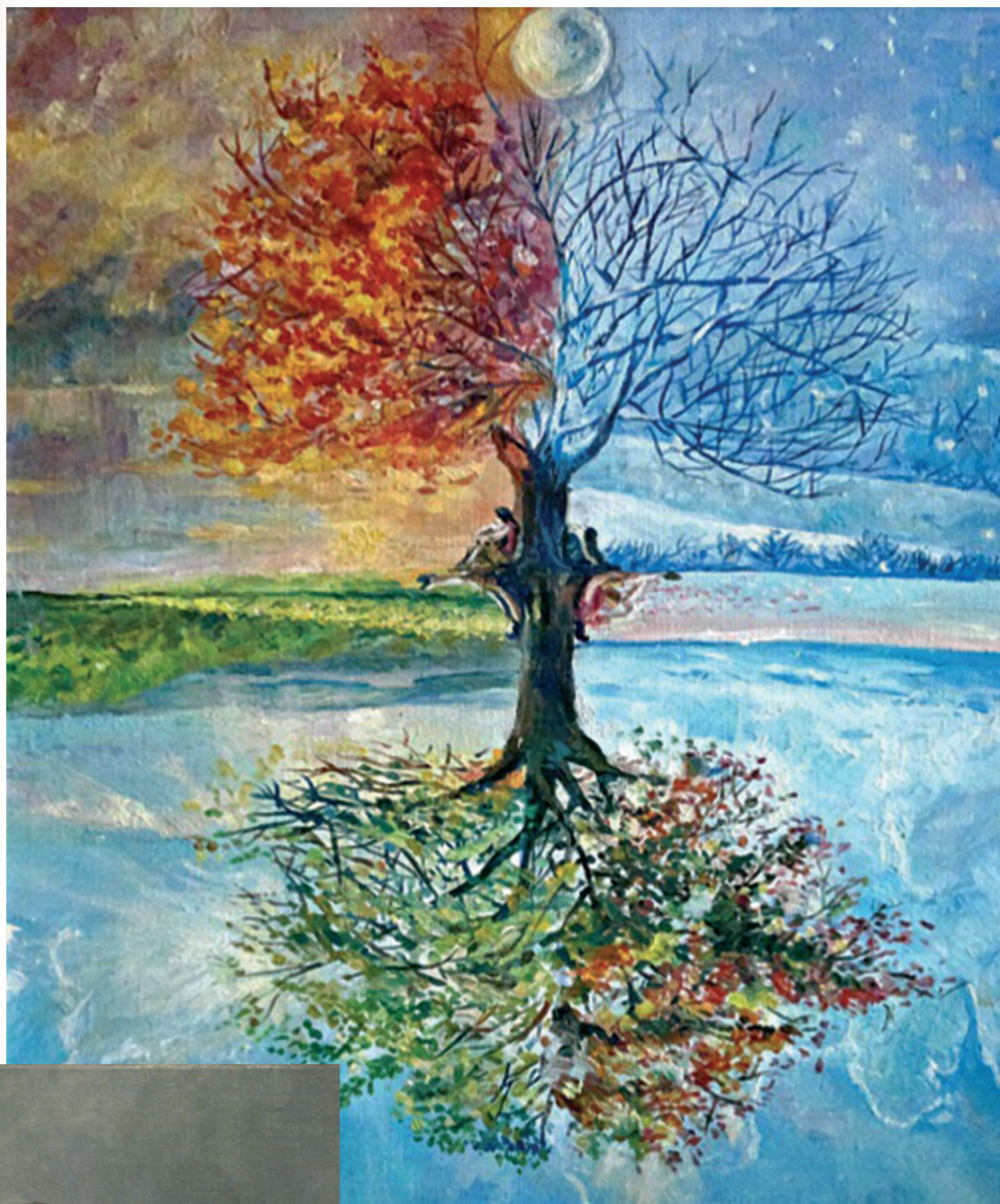

Єдність

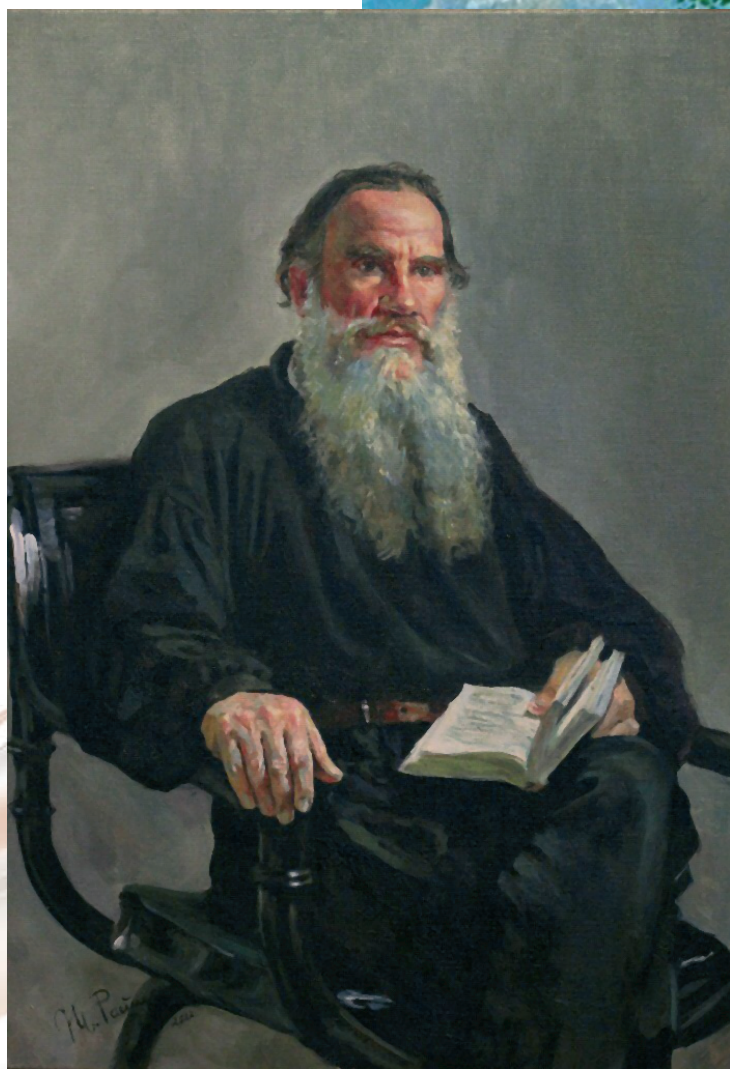
Натюрморт

Смородина

Чотири пори року

Лев Толстой

Олена Бондарчук

випускниця стоматологічного факультету
Київського медичного інституту 1986
року, лікар-стоматолог

*Що для мене є творчість?
Насамперед можливість створити нове – те, чого раніше не було. А ще – повернутися у юність, коли я вступала до художнього технікуму на дизайнерський факультет після восьмого класу. Якби вступила, не було б 25 років стоматологічної практики.*

На фото – комплекти прикрас з полімерної глини з імітацією різних природних матеріалів.

Танна Шаповалова

випускниця НМУ імені О.О. Богомольця
1991 року, кандидат медичних наук, асистент кафедри
дитячої терапевтичної стоматології та профілактики
стоматологічних захворювань НМУ

Кожний день – це нові емоції, враження, знання. І творчість в житті, в її різних проявах (панно, колаж, розпис, композиція, комп'ютерна графіка тощо) – це потреба відтворити настрій, барви, залишити згадку про цікаві події в житті.

Вірші займають особливе місце в моєму житті, дозволяють скласти яскравий, поетичний образ. Бажання звернути увагу маленьких дітей на цікаві речі, події, що їх оточують, викликало в мене потребу написати короткі вірші – загадки до малюнків в дитячих книжках-гармошках. Так з'явилися цикли дитячої поезії.

Творчість в повсякденні для людини-науковця є необхідністю, своєрідним способом життя.

ВІРШІ ДЛЯ ДІТЕЙ

ВОЛК

(Цикл «Лесные звери»)

Этот серый, серый волк
Не возьмёт никак он в толк,
Почему в лесу под вечер
Не идёт никто на встречу?

БЕТОНОМЕШАЛКА

(Цикл «Машины»)

Строится высотный дом.
В котлован везут бетон.
Кузов дивный у машинки
Крутит шар стальной на спинке,
Чтоб раствор не застывал -
Это знает стар и мал.

ВЫСОКИЙ И НИЗКИЙ

(Цикл «Размер и форма»)

Обсуждали дуб с цветком -
У кого же лучше дом?

– Да... *высокий* я дубок,
И скажу тебе, цветок,
Ближе к солнцу я живу,
Чистым воздухом дышу!

Низкий тут цветок ответил:
– Но, когда подует ветер,
У земли смогу укрыться
И от ветра защититься!

САРАНЧА

(Цикл «Насекомые»)

Прыгать может и летать,
Может стебель обглодать.
Саранча сказала всем:
«Все зеленое я съем!!!»

КОШКА

(Цикл «Домашние животные»)

Как гордится наша кошка
Белизной воротничка!
Носит белые сапожки,
Мех белее молочка!

ОГОРОДНЫЕ ЖИТЕЛИ

(Цикл «Овощи»)

В понедельник спозаранку
В огороде шум и гам:
Кто-то съел салата грядку,
Кто-то редьку потоптал.

А цветная вот капуста
Вся целёхонька цветёт,
Вдоль дорожки густо-густо,
Кто ж её теперь польёт?

Только красный помидор
Весело смеётся,
Он созрел и загорел,
И на стол к нам рвётся!

Тут морковка, там петрушка –
Сёстры-близнецы.
В чем же разница? Подумай!
Только коренцы?

Нет, не только! Лист петрушки
Витаминами богат!
Ну, а листику морковки
Серый зайчик будет рад!

Брат-горошек тоже хочет,
Чтоб его Данилка съел!
Только он сказать не может,
Хоть зелёный, а поспел!

Огурец зелёный тоже
Будет радовать весь год!

И солёный он, и свежий,
Он у нас в почете, вот!!!

Чесночок не сладкий, нет,
Вырос он на грядке.
Скажем мы болезням «нет!»,
Будем мы в порядке.

Этот овощ – перец сладкий,
Кушай без оглядки!
Из Болгарии пришёл,
Знайте Вы, ребятки.

Кто окрасил суп в бордо?
Вот вопрос – подумай.
Свёкла ждёт тебя, сынок,
В борщике – покушай!

Этот овощ знают все,
Это не конфетки.
Луком взрослые зовут,
Чиполлино – детки!

СОН – ЦВЕТОК

(Цикл «Цветы»)

Не сошёл ещё снежок,
Я ищу в лесу пушок,
Где мохнатый лепесток
Согревает сон-цветок.

СТРОИТЕЛЬ

(Цикл «Профессии»)

Есть цемент, кирпич, песок,
Вижу тачку, мастерок!
Лихо спорится работа
У строителя Федота!

БАСНИ

ИЛ И ПЕСОК

Что может единить речной песок и ил?
Загадку отгадав, ты выбьешься из сил!
Вода, как жизнь мирская, течёт вдоль берегов,
Дыханием туманов коснувшись рукавов.

Приятнее бродить босою по песку,
Упругость ощутив, ступая по нему,
Прозрачную водю наполнится родник,
И свежестью прохлады песок Вас охладит.

Ил мягок и податлив – обманчив его лик,
Трясиной он затянет – лишь только попади.
Всю грязь в себя вбирает – такая его суть,
В любое время года в воде – одна лишь муть!

Ответ яснее ясного, что общность – берега.
Какою лишь водю наполнятся сперва?
Водю ключевую, как розовой мечтой,
Иль из болота тиной – зелёной и густой!

* * *

САДОВЫЙ ИСПОЛИН ИЛИ ВСЁ ХОРОШО В МЕРУ

Однажды утром ранним в июльскую жару
Плюща шиповник слушал, себе он пел хвалу:
«Узор мой – просто чудо, любят все мной,
Когда спускаюсь книзу я бархатной волной.

Листва резная пестрая и гибкий прочный ствол –
Я зеленью укрою беседку, старый двор.
Всем нужен я, как воздух, густую тень даю,
Хочу быть рядом с домом, я так его люблю!»

Внимал шиповник молча и вдруг сказал плющу:
«Теперь меня послушай, что я тебе скажу.
Ещё совсем недавно наш сад благоухал,
А ты ковром роскошным ограду покрывал!

Ты вспомни кипариса, каким он раньше был?
Как изумруд красивый, душою сада слыл,
Высокий и заметный, призванье видел в том,
Чтоб издали показывать дорогу в отчий дом!

Разросся ты сверх меры и поглотил весь сад,
Решил жить ближе к дому, не думая о нас,
Что отбираешь воду у тех, кто хочет пить,
У всех, кто рядом дышит и тоже хочет жить».

Обмякла зелень сочная, весь сжался кипарис,
И чайных роз бутоны понуро смотрят вниз.
Там, где поникли травы, нет утренней росы,
Повсюду плющ раскидистый, бездушный лик красы.

Скудеют ароматы, во всём минорный лад,
Лишь веточка шиповника напоминает сад.
И, осмотрев владения, ползучий исполин
Вдруг с ужасом увидел, что он в саду - один!!!

Мораль простая басни, что меру надо знать
И всех, живущих рядом, Вам должно замечать.
Не гоже к совершенству идти по головам,
Без уважения к ближнему нет благодати и Вам!

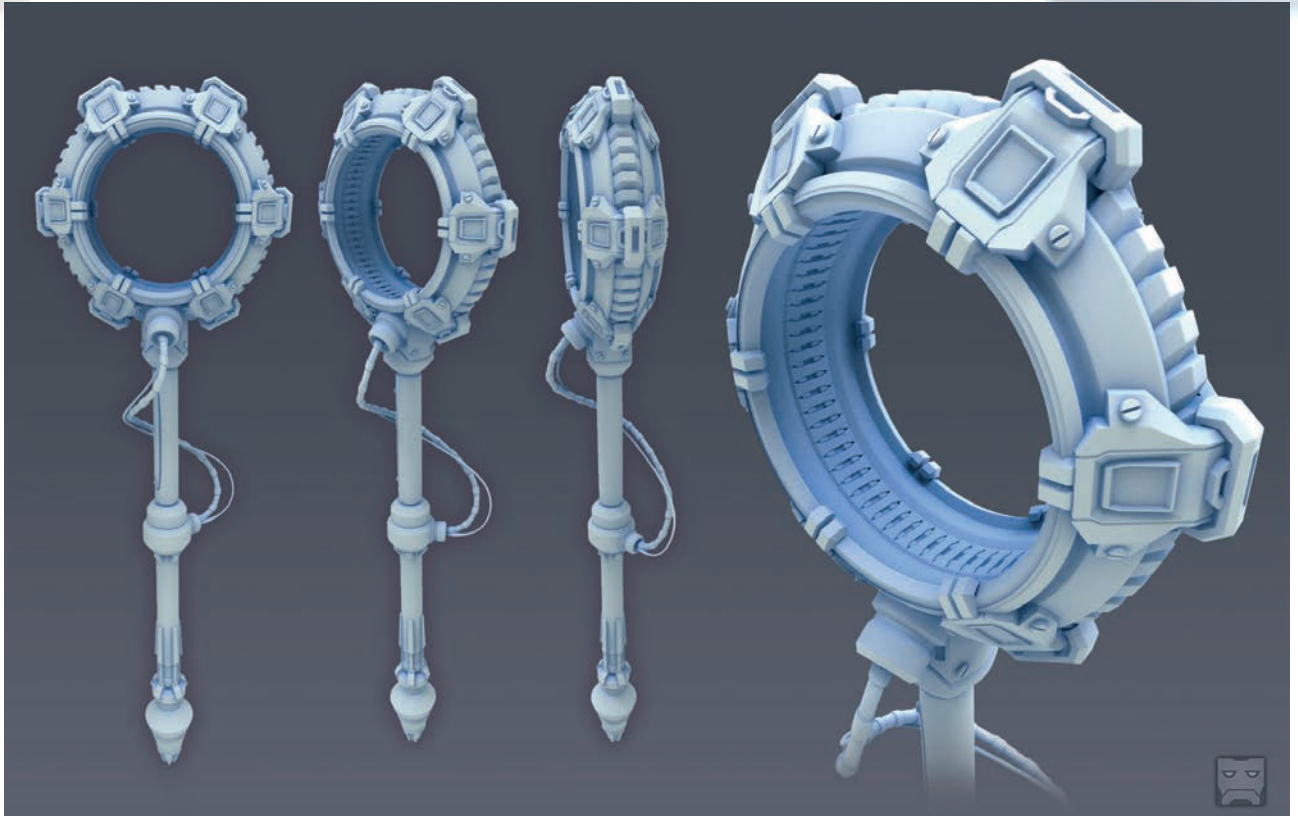
Михайло Дембуркый

випускник стоматологічного факультету
НМУ імені О.О. Богомольця 2013 року,
лікар-стоматолог

Працюю дитячим стоматологом в державній поліклініці. Крім того, захоплююсь комп'ютерною графікою. Для мене моя творчість одночасно і хобі, і робота. Почав присвячувати малюванню багато часу ще у десятому класі, а декілька років тому опанував 3D графіку.

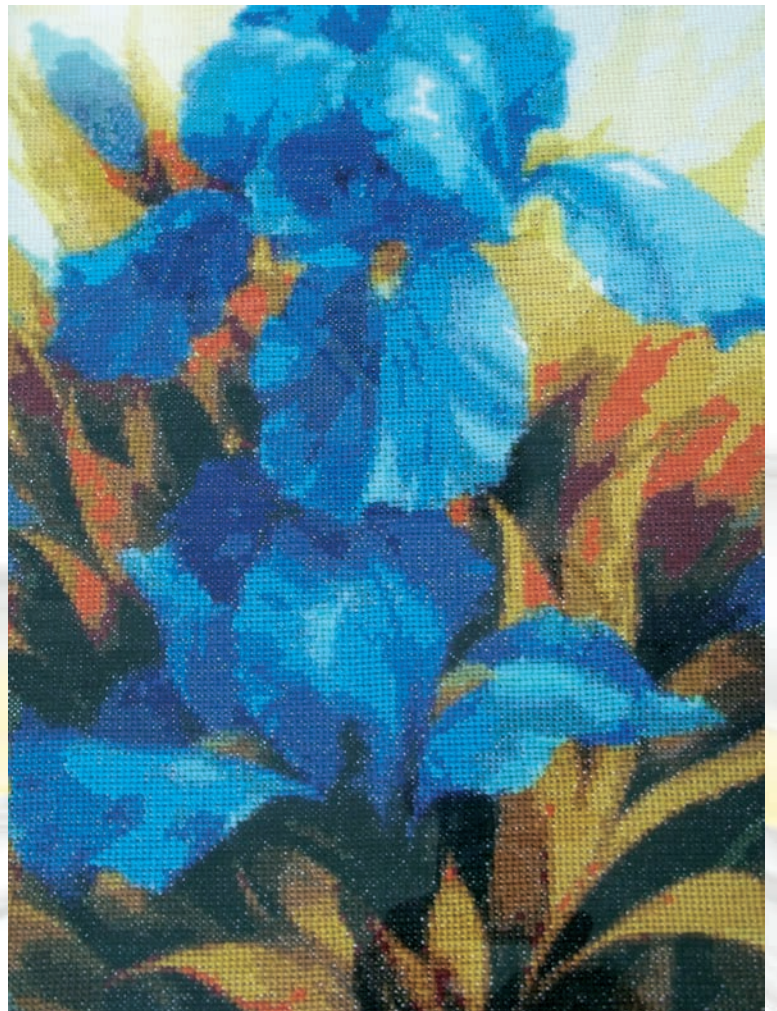

Ірина Чайкіна

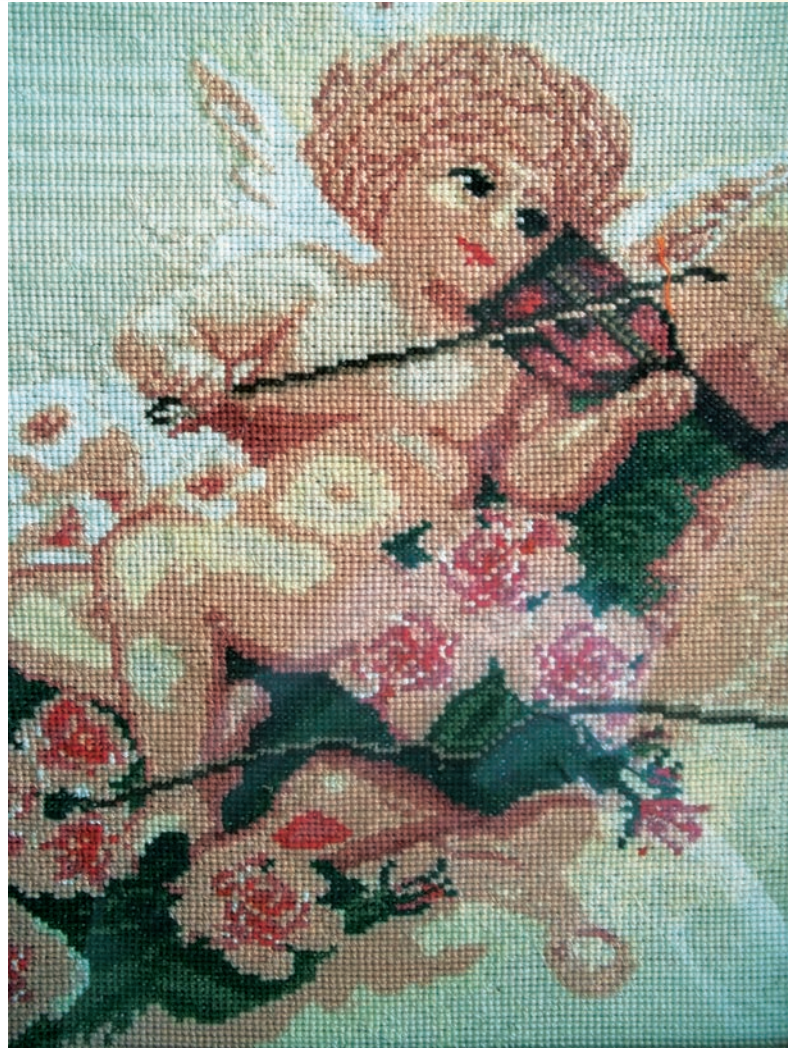
Ірина Чайкіна, випускниця стоматологічного факультету Київського медичного інституту 1983 року, лікар відділення терапевтичної стоматології Стоматологічного медичного центру НМУ імені О.О.Богомольця

Вишиваю все своє життя. На щастя, років п'ятнадцять тому стали доступні європейські якісні нитки, тканини, схеми. Всі свої роботи дарую в житті люблю більше віддавати, ніж брати. Наша робота пов'язана з людським болем, який ми пропускаємо через себе, а вишивання дає мені можливість духовного і фізичного відновлення. Отримую величезне задоволення, коли вдається виконати цікавий візерунок і поділитись ним з рідними, друзями, колегами. У кабінеті, де працюю, мої роботи прикрашають стіни – це допомога пацієнтам сприймати лікування, як цікаву пригоду, і без страху переносити всі маніпуляції; це – неначе особливий вид знеболення. Але, безумовно, в нашій роботі найважливіше – тільки високий професіоналізм і чесна праця.

Юрій Отрощенко

випускник стоматологічного факультету
Київського медичного інституту 1965 року

*Все життя пропрацював лікарем,
нерозривно поєднуючи служіння медицині з
мистецтвом. Поезія, драма, публіцистика,
переклади, рукоділля, живопис – творчий
доробок вражає!*

*«Російськомовний до 1989—1990 років, вже
немолодою людиною, я зробив для рідної мови,
для українців, для України все, що повинен,
міг і мав зробити, що було мені дано за
здібностями моїми, і моя душа чиста перед
Богом, який захочував мене.*

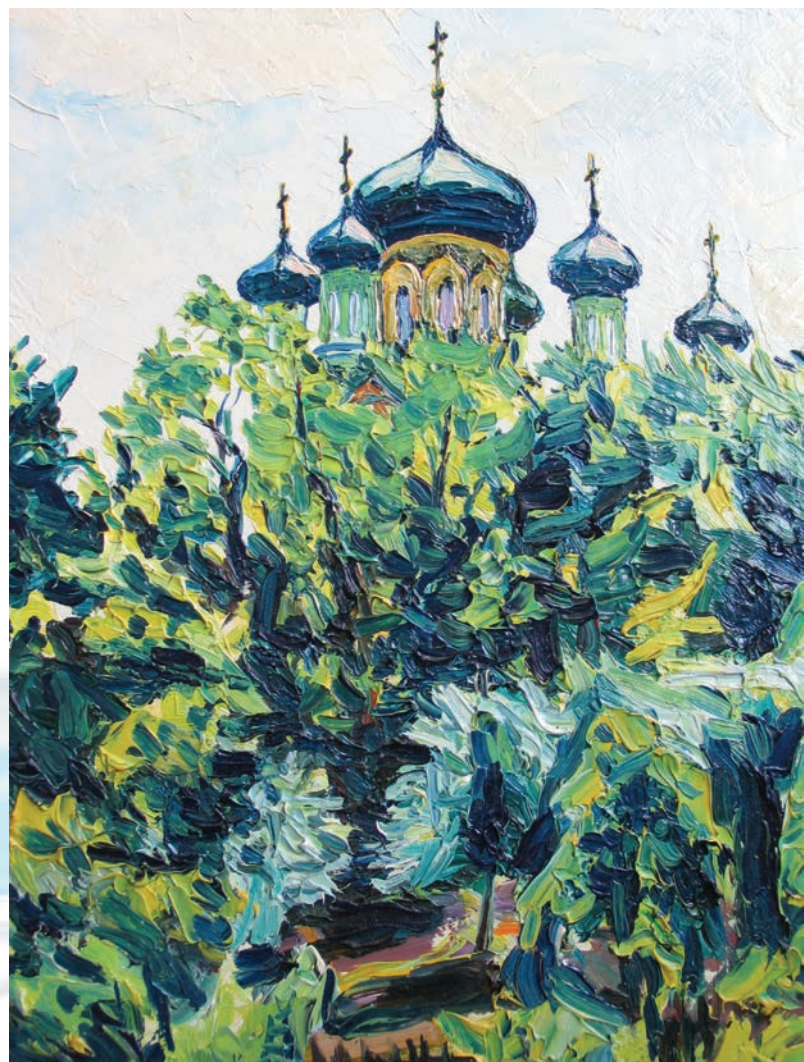
*Всі сили свої я віддав медицині, мистецтву
та подоланню трагедії мого життя.*

*Мій хронометр зупиняється, але відлік
часу пішов із цієї миті: нехай інші зроблять
краще від мене!.. І якщо існують справжні
патріоти України, нехай вони продовжать
мою працю на терені піднесення української
культури...»*

*Юрій Якович Отрощенко пішов у Вічність
16 липня 2012 року.*

Світла пам'ять!

Примітка. Матеріал публікується по виданню
Ю.Отрощенко.
Піси і переклади співаної поезії. – К.: Арт
Економі, 2014. – 360 с.

ФРАГМЕНТ МУЗИЧНОЇ ДРАМИ «ОЙ ГОРЕ ТІЙ ЧАЙЦІ». МАЗЕПА

СЦЕНА 4

(За лаштунками козацький хор: спів голоснішає, а потім – віддаляється.
(Весь час чути цокіт копит козацьких коней)

Хор (піднесено, урочисто, суворо)
Козачка народить козацького сина,
Почнеться загравою день!
Й перебудуть навіки! свята Україна
І мова, і море пісень!..

Приспів (для тенора, а саpella, весело):
Ще, браття, докажем, що будуть з нас люди!
Хоч горе до горла з ножем!
І волю, і долю щасливу здобудем!
І віру свою збережем!..

Хор
Залізна, незламна, за лавою лава!
Невтомні і тіло, і дух!
Козацькая доля, козацькая слава!
Завзяття – нескорений рух!..

Приспів

Хор
Хай квітне і дужчає наша держава!
І доки Всесвіт не потух
Навік хай святиться козацькая слава! –
Завзяття – нескорений рух!..

Приспів

*(Покої Мазепи. Продовжуючи розмову,
Мазепа і Кочубей гаряче сперечаються)*

Мазепа
Хіба ж і ляхи не такі ж християни,
Хоч хрестяться особо?

Кочубей
Ти забув
Їх лють зухвалу! Сонечко як гляне...

Мазепа (перебиваючи)
Який упертий!.. Та ж – зі Сходу, – чув!..
Зоріється! І практикою ока
Підтверджується!
А проте, висока
Політика, за владою доби,
Й маневру потребує, й боротьби!
Міркуй собі, що з нами буде далі?
Усе віщує нам години злі:
І шибениці, і гаки, і палі!..
(Не варто, втім, вдаватися в деталі!) –
Іще себе покажуть москалі!..
Що – росіяни?! Наче ті хазари,
Князі московські, бари та бояри!..

Хіба ж то Сонце? – Грізні, чорні хмари!..
Ще й цар Петро (навіки – «старший брат»!),
Зажди, зволітимо такої дані
За поміч звичну, що й життю не рад,
Забудуш ти... (І пишна твоя пані!) –
І про солодкий кримський виноград,
І про смачні вареники в сметані!..
І може ще (на сміх і глум юрби)
Ми, вірнопіддані Петра раби,
Об грати – позбиваємо лоби!..
(Іронічно, проте уважно споглядаючи
за реакцією Кочубея)

Як певен ти, чого ж тоді нервуєш,
Живеш, мов татъ, – ховаючи скарби,
Й дочку в дівках марнуєш?!
Чи ж навколо
Все парубоцтво незаможне й кволе?!
(Кочубей хоче їти геть, Мазепа стримує його
на знак замирення)

Стривай!.. ще два-три слова!.. – Не гнівись.
Що – юнь, краса!.. Дивись, не помились!..
Ось був... а вже й нема:
вмер! зрадив! згинув!
Лишивши удову й малу дитину.
Оце таке – за молодим життя!..

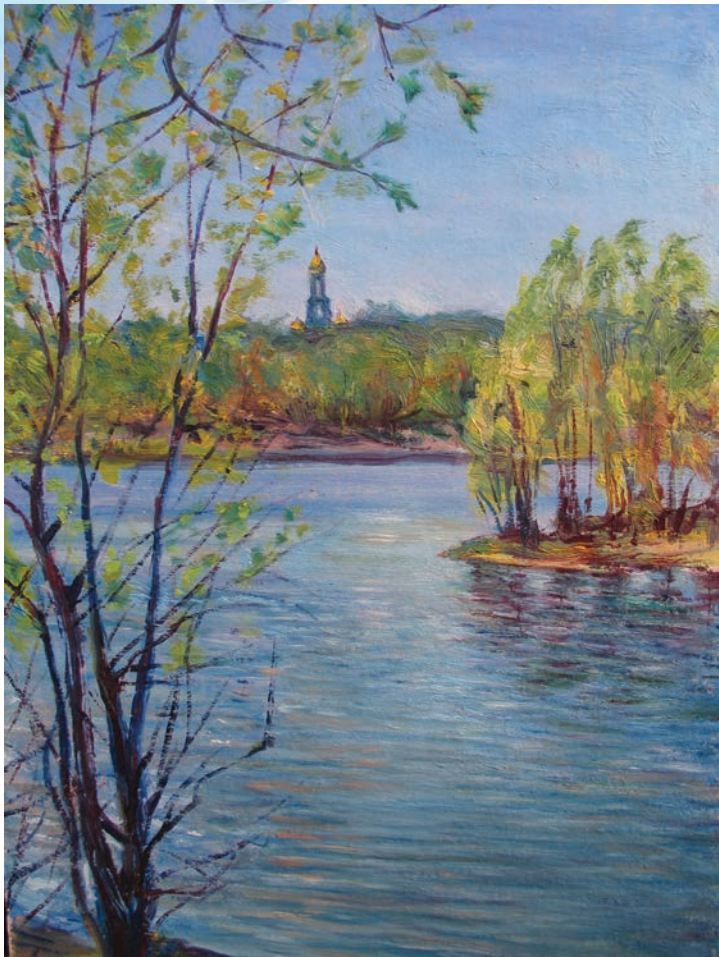
Тобі, бодай, ровесник я, – за віком... –
Вже геть... Та, кров моя іще бу!..
Й ще, певен, буду добрим чоловіком
Й щасливою вибранниця моя!..
Зживеться-злюбиться, як перебродить!..
І рана ж затягається у шрам!..
Хіба ж ми вольні знати, скільки нам
Господь призначив, – кожному? Й чи ж шкодить
Вік, досвід, й зваж, свідомо, мудра хіть?!
Що вже не загляда в чужі городи!

Бува, за віком патріарх скрипить,
А все живе, ще й – діточок заводить,
Неначе, грішний з Євою Адам!..

Лиш згоду дай і буде все – чудово!

Кочубей (йому не до душі оця розмова)
Живий я доки... й це – останнє слово,
А Мотрі я за тебе не віддам!..
(Кочубей, стривожений і роздратований розмовою
швидко йде геть)

Мазепа (багатозначно)
Зажди ж... та мний враже мій!.. Слідами –

Твої зради!.. – Виказу – рядками!..
 Вже слідство йде!.. Господь тебе скарай!..
 Цареве бидло!.. Буде!.. Досить!.. Край!..

(Мазепа, збуджений, не знаходить собі місця. Поступово заспокоюється, дивиться у вікно, а потім сідає за стіл. Замислившись, починає мугикати мелодію, що, невдовзі, переходить у пісню: ніби, вона, саме складається чи відтворюється, народжена раніш... Мазепа бере перо і папір, пише, ніби записує щойно проспіване...)

Ой горе тій чайці,
 Чаєцці-небозі,
 Що вивела чаєняток
 При битій дорозі!

Ой ішли чумаки,
 Весело співали,
 І чаєчку зігнали,
 Чаєнят забрали.

А чаєчка в'ється,
 Об дорогу б'ється,
 К сирій землі припадає,
 Чумаків благає:

«Ой ви, чумаченьки,
 Ви ще молоденькі,
 Верніть моїх чаєняток,
 Вони ще маленькі!»

«Ой чаєчко наша,
 Неправдонька ваша –
 Поварили чаєняток,
 Добра була каша!»

Мазепа

... Всевишній Господе! Свята Маріє!..
 День, наче мить, так рано вечорі!
 Хоча душа, безсмертна, не старіє,
 Чи ж сил доволі в плоті цій, слабкій?!
 ... Наука – сумнівів, обрань, надій:
 Все зваж, візьми до тями, зрозумій!..

Служитиму тобі, моя мета, надіє, –
 Допоки серце б'ється й розум діє, –
 Стражденна Україно!.. Краю мій!..

(Вбігає, захекана, Мотря, кидається до Мазепа)
 Мотроненько!.. Душі моєї мука!..
 В огні, пекельнім, старець!..

Не дивись
 На зморшки і сивини!..
 Відвернись!..

Збагни, так склалось:
 Жде на нас – розлука!..
 Я – пекло! Я – потвора!..
 А ти – рай!..

Мотря *(Експансивно, поривчасто, зачаровано дівлячись ув очі Мазепі)*

Помовч, прошу, не ремсуй, зачекай,
До мене, мій миленький, не барися,
До серця пригорнись!..

Бо ж я сама

До тебе, любий!.. Світе мій, що гріє!..
Из дому утекла,.. немов повія, –
(Примхливо посміхаючись, кепкуючи над собою)
Повіялась швиденько, крадькома!..
Горю!.. – Ну мучся ж марно й не журися,
І не казись!.. Бо ж я – твоя, навік!..
Мій суджений!.. Мій князь!.. Мій чоловік!..

Мазепа *(Легібно, розгублено, вмовляючи Мотрю, і в той же час не знаходячи слів)*

Мотроненко!.. Ти ж, тямить мусиш, майже
Дитя мені!.. Хрещениця моя!..
Жоно, любов невінчана!.. Стривай же!..
Тебе я над життя кохаю!.. Я... –
Зажди ж, а як же батько?! – Ворогами,
Й до того йде, не стати б нам – на прю!
За Україну-неньку!.. Він – царю...

Мотря *(не даючи йому пестощами змоги говорити)*

Мовчи за це!.. Помовч!.. Бож я – горю!..
Грудьми... руками... лоном... і – губами...
(За лаштунками – козацька пісня)

* * *

Питання: як життя? Усе по плану,
По тому, що Господь веде щодня,
Бо мрії часто вводять нас в оману,
Щоб впевніше ішли ми навання.

Питання: як життя? Самі турботи,
Потрібні й непотрібні нам, хто зна?
Але коли весь час з роботи до роботи -
Не помічаєш, що минула вже весна.

Питання: як життя? Стає вже лячно,
Що може щось колись зробив не так,
Що був так легковажно-необачним
Та не відчув той справжній Божий знак.

Питання: як життя? Хотілось краще,
Це так природно – прагнути весь час,
Здійснять бажання нам стає дедалі важче,
А все ж надія до кінця не полишає нас.

